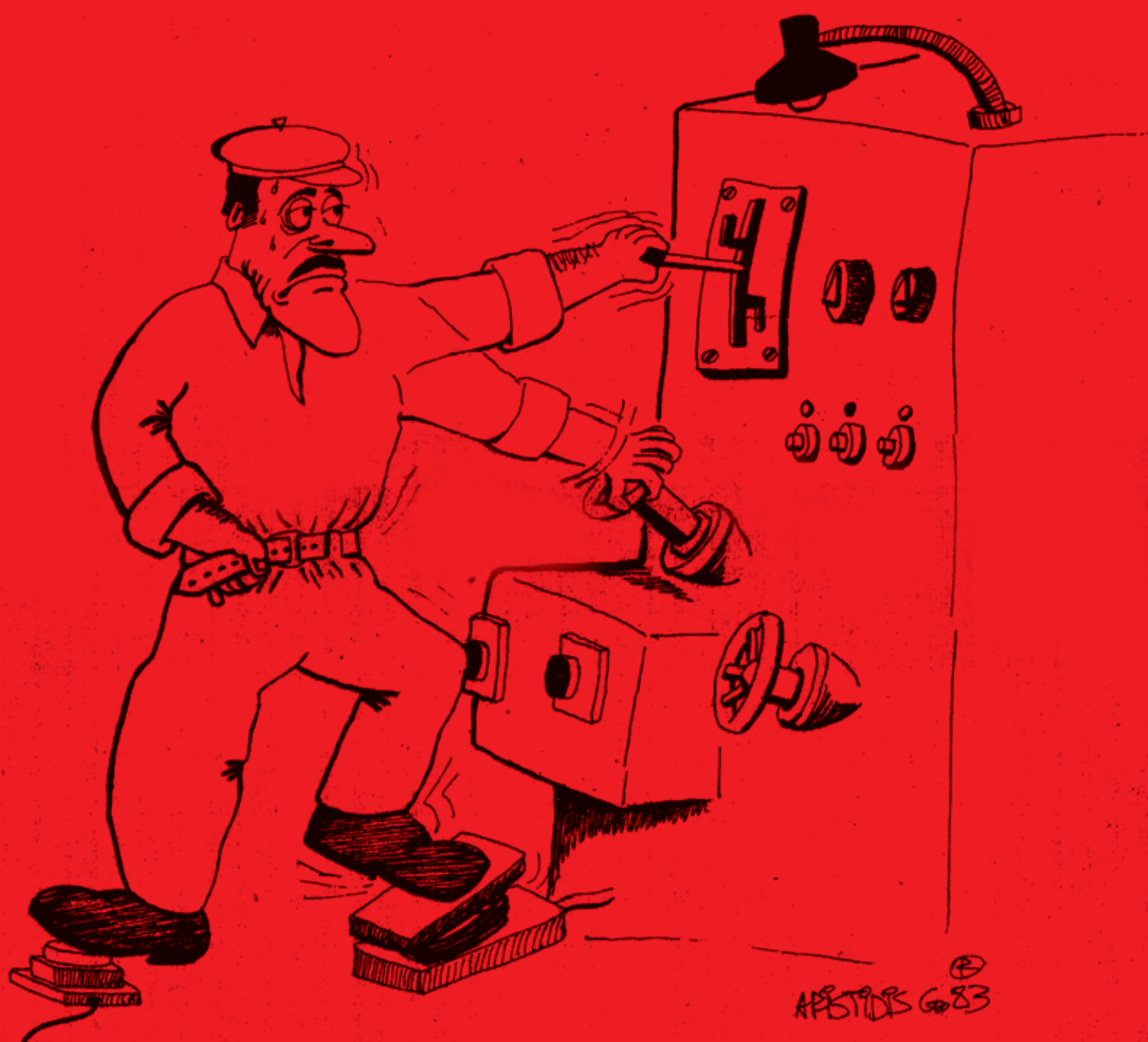

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

№ 48
Φλεβάρης '83
Δρχ. 30

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η "ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ" ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩ ΠΑΣΟΚ
ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ * ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩ ΚΚΕ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΟΛΕΜΟΚΑΠΗΛΕΙΑ
ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ * ΜΑΙΩΝΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΕΧΕΙ Η "ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ" ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Δέν χρειάζονται ειδικές αναλύσεις για να αποδείξει κανείς ότι η "νέα" οικονομική πολιτική του ΠΑΣΟΚ με τό πάγωμα του μεροκάματου και την υποτίμηση, χτυπάει την εργατική τάξη. Αυτό άλλωστε τό παραδέχονται βλοϊ, κυβέρνηση και αντιπολίτευση, και μιλούν για τήν υποτίμηση τής δραχμής σάν ένα πικρό αλλά απαραίτητο φάρμακο, πού μπορεί να είναι δυσάρεστο αλλά πρέπει να εύχόμαστε να πετύχει. Λίγο-πολύ τό ζήτημα εμφανίζεται σάν ένα ακόμα "εθνικό" μέτρο πού απαιτεί κι αυτό θυσίες, όμοψυχία και ύπομνη.

Τί θά σήμαινι, λοιπόν, ή "έπιτυχία" τής υποτίμησης; Πέρα από τά άμεσα όρατά άποτελέσματα, δηλαδή τό φούσκωμα τών κερδών λίγων σπεκουλαδόρων, τί προοπτικές έχει αυτή ή οικονομική πολιτική; Ο κ. Αρσένης μίλησε για "έπιθετική" πολιτική, για βελτίωση ανταγωνιστικότητας, άνοδο τών εξαγωγών και ύποκατάσταση τών εισαγωγών. Βραχυπρόθεσμα, όλα αυτά σημαίνουν άποσυγή του κίνδυνου μιας χρεωκοπίας και άναθέρμανση τής οικονομίας. Προοπτικά, σημαίνουν ένταση τής ελληνικής θέσης στόν διεθνή καταμερισμό. Πόσο πραγματικές, όμως, είναι αυτές οι έλπίδες του ΠΑΣΟΚ και τών έλληνων καπιταλιστών;

Το διεθνές πλαιο

Αναπόφευκτα, ή άπάντηση σ' αυτά τά έρωτήματα πρέπει να άναζητηθεί σέ διεθνή πλαίσια. Η "έπιθετική" πολιτική "Αρσένη" μπαίνει σέ έφαρμογή σέ μια περίοδο όπου ή διεθνής οικονομική κρίση έχει πάρει διαστάσεις αντίστοιχες μέ τήν οικονομική κρίση του μεσοπολέμου. Η μείωση του "έθνικού προϊόντος" στίς ΗΠΑ για τό 1982 ήταν σχεδόν 2%, δηλαδή ή πιο μεγάλη ύφεση από τό 1946. Τά νοήματα για τήν άνεργία σέ Εύρώπη και Άμερική είναι λίγο-πολύ γνωστά. Τό διεθνές έμπόριο μειώθηκε και τό ένα όδο του παγκόσμιου έμπορικού στόλου έχει δώσει. Μέσα σ' αυτή τή μαυρίλα ό-που όλες οι χώρες διεκδικούν μεγαλύτερο μερίδιο σέ όλο και πιο περιορισμένες άγορές, πού βαδίζει ή "έπιθετικότητα" του ΠΑΣΟΚ;

Στή διάρκεια τής μεγάλης κρίσης του μεσοπολέμου υπήρξαν χώρες τής περιφέρειας πού παρουσίασαν βιομηχανική και οικονομική άνάπτυξη, άποτελώντας εξαίρεση μέσα στήν γενική κρίση. Κόντρα στήν κρίση και ως ένα βαθμό εξ' αιτίας τής κρίσης τών άναπτυγμένων καπιταλιστών χωρών, όρισμένες χώρες τής καπιταλιστικής περιφέρειας

(Χιλή, Άργεντινή στή Λατινική Άμερική, Ελλάδα στή Βαλκάνια) κατάφεραν να έκαρμόσουν ένα πρόγραμμα προστασίας τής έσωτερικής άγοράς (προστατευτικοί δασμοί, ύποκατάσταση εισαγωγών κρατικός παρεμβατισμός) πού όδήγησε σέ βιομηχανική άνάπτυξη και μάλιστα με ώρηγορους ρυθμούς. Για τίς περιπτώσεις τής Λατινικής Άμερικής έχουν γράψει Γκούντερ Φράνκ, ό Κώστας Βεργόπουλος στό βιβλίου "Έθνικισμός και Οικονομική Άνάπτυξη" έκδόσεις "Έξάντα").

Σήμερα, όμως τά πράγματα διαφορετικά. Η κρίση χτυπάει από σκληρά ειδικά τίς χώρες τής καπιταλιστικής περιφέρειας, πού μέχρι χτές ήταν τά "θαύματα" τής νέας έκβιομηχανοποίησης -Μεξικό, Βραζιλία, Νιγηρία, κλπ.

Σήμερα ό βαθμός ένσωμάτωσης αυτών τών χωρών στή διεθνή άγορά είναι πολύ μεγαλύτερος. Η βιομηχανία τους είναι ένταγμένη στό διεθνή καταμερισμό εργασίας, στήρίζεται στίς εξαγωγές και μάλιστα όχι πρός τίς χώρες με μικρότερη έκβιομηχάνηση αλλά πρός τίς ίδιες τίς άναπτυγμένες καπιταλιστικά χώρες. Έτσι ενώ ή κρίση του μεσοπολέμου μπορεί να άνοιγε δυνατότητες για "κλειστή" άνάπτυξη στήν έσωτερική άγορά όρισμένων χωρών τής περιφέρειας (χτυπόντας τίς μερίδες τής άστικής τάξης πού ήταν δεμένες είτε με μεταπρατικές δραστηριότητες είτε με τίς άγροτικές εξαγωγές κάποιας μονοκαλιέργειας, δηλαδή τούς παραδοσιακούς αντίπαλους τής βιομηχανικής μερίδας, ή σμερινή κρίση πνίγει μια "άνοιχτή" βιομηχανική άνάπτυξη πού είχε ξεκινήσει στά τελευταία 20 χρόνια.

Καθώς οι άναπτυγμένες χώρες αντιμετώπιζου τήν κρίση, οι χώρες τής περιφέρειας βλέπουν να σταματούν πρώτα οι άμεσες επενδύσεις πού έρχονταν από τό κέντρο, έπειτα οι εξαγωγές τους πρός τό κέντρο και τελικά τό έξωτερικό χρέος να διογκώνεται και τά προγράμματα επενδύσεων να άκυρώνονται τό ένα πίσω από τό άλλο. Η "νέα" έκβιομηχάνιση γνωρίζει τίς άρρώστειες του όριμου καπιταλισμού πρίν ακόμα προλάβει να όρμώσει.

Σ' αυτές τίς συνθήκες, τό πρόγραμμα του μεσοπολέμου (προστατευτισμός, αυτόαρκεια, ύποκατάσταση εισαγωγών) δέν σημαίνει τίποτε για κομμάτι μερίδα τής άστικής τάξης. Αντίθετα βλέπουμε οι καπιταλιστές τών χωρών τής περιφέρειας να έχουν κάνει σημαία τους τήν έλευθερία του έμπορίου και να στήρίζουν τίς έλπίδες τους σέ μια σταθερή άνάκαμψη στά κέντρα του κα-

πιταλισμού. Για να ξεπληρώσουν τό χρέη τους και να ξαναβάλουν μπροστά τά έργοστασιά τους έλπίζουν σέ μια άνάκαμψη πού να στήρίζεται στίς εξαγωγές και όχι στήν άναθέρμανση τής έσωτερικής τους άγοράς.

Κυνηγώντας το φάντασμα τής "ανάκαμψης"

Η μεταπολεμική καπιταλιστική άνάπτυξη στήν Ελλάδα ήταν έπίσης μια τέτοια "άνοιχτή" έκβιομηχάνιση. Η σύνδεση και στή συνέχεια ή ένταξη στήν ΕΟΚ καθώς και οι προσπάθειες συνεργασίας με τήν "Άνατολή και Βαλκάνια" είχαν άκριβώς αυτόν τόν εύλωτο στή διεθνή κρίση χαρακτήρα.

Η γρήγορη άνάπτυξη τής βιομηχανίας δέθηκε με τήν άνάπτυξη τών εξαγωγών μέσα από ένα διεθνή καταμερισμό επενδύσεων, όπου όλοι οι βιομηχανικοί κλάδοι μετακινήθηκαν από τό κέντρο πρός τήν περιφέρεια (πχ ή κλωστοϋφαντουργία ενώ όμως πρίν 20 ή έστω 10 χρόνια αυτές οι "άνοιχτές" διαδικασίες λειτουργούσαν άναπτυξιακά για χώρες σάν τήν Ελλάδα, σήμερα γίνονται βρόγχος στό λαιμό τους:

Ενώ ή ένταξη τής Ιρλανδίας στήν ΕΟΚ είχε σημαίνει τότε συρροή νέων επενδύσεων, ή ένταξη τής Ελλάδας σήμερα έφερε μια άνάπτυξη τών εισαγωγών. Η άπίθμενη άγορά τών άραβικών χωρών με τό πετροδολάρια, πού έμοιαζε να προσκαλεί συνεχώς σέ νέες εξαγωγικές προσπάθειες, ξαφνικά βλέπει τό τζίρο της να συρρικνώνεται καθώς ή τιμή του πετρελαίου κατακυλάει. Ένα άλλο πλούσιο πεδίο για εξαγωγικές ύπερβολές και συνεργασίες, αυτό πού άνοιξε ή "Οσπολιτική" στήν Άνατολική Εύρώπη, στενεύει και αυτό σήμερα καθώς οι χώρες του κρατικού καπιταλισμού βυθίζονται στά χρέη.

Τό ένα μετά τό άλλο τά μεγάλα όνειρα τών έλληνων καπιταλιστών -έξορμήσεις σέ Εύρώπη, Μέση Άνατολή και Βαλκάνια γίνονται έφιάλτες. Όμως και ή έπιστροφή στήν έσωτερική άγορά είναι άδύνατη. Σήμερα για τόν ελληνικό καπιταλισμό τό κλείσιμο στήν δική του άγορά ίσοδυναμεί με αυτοκτονία. Οι Έλληνες καπιταλιστές δέν έχουν άλλη έκλογή από τό να προσπαθήσουν να έπιβιώσουν στά διεθνή πεδία πού άναπτύχθηκαν, βελτιώνοντας τήν ανταγωνιστικότητά τους. Και ή μόνη έλπίδα τους πρός αυτή τήν κατεύθυνση είναι ότι μια άνάκαμ-

ψη στό άναπτυγμένο κέντρο του καπιταλισμού θά ξανακάνει άποτελεσματικές τίς διαδικασίες τής "άνοιχτής" οικονομικής άνάπτυξης. Τά μάτια τους είναι στραμμένα στή Γερμανία και τίς ΗΠΑ, περιμένοντας με άγωνία κάποιο σημάδι ότι μετά τήν περυσινή ύφεση αρχίζει ή "ανάθερμανση" σ' αυτές τίς δύο οικονομίες -μότερ πού θά τραβήξουν πίσω τους όλες τίς άλλες.

Αυτό είναι και τό πραγματικό ύπόβαθρο τής οικονομικής πολιτικής του ΠΑΣΟΚ. Οι έλπίδες του κ. Αρσένη ότι ή υποτίμηση και τό πάγωμα θά φέρουν 100 δισεκατομύρια νέες επενδύσεις και 1-2 δισεκατομύρια δολάρια νέο συνάλλαγμα στήρίζονται σ' ένα στόχημα: ότι στό κέντρο τής παγκόσμιας οικονομίας θά ύπάρξει άνάκαμψη.

Για να πάρουμε μια ιδέα πόσο τυφλό και τζογαδόρικο είναι αυτό τό στόχημα -πού στό όνομα του καλούμαστε να κάνουμε θυσίες- άς δούμε ένα παράδειγμα. Πέρα στήν ίδια ρουλέτα έπαιξε ή γειτονική Γιουγκοσλαβία: υποτίμηση κατά 20% περίορισε τίς εισαγωγές της και τήν κατανάλωση πετρελαίου και "έσφιξε τό ζωνάρι" περιμένοντας τήν "ανάκαμψη" δια τών εξαγωγών; Τό άποτέλεσμα; Αντί για άνοδο κατά 1 δισ. δολάρια (όπως περίμεναν οι "ειδικοί") οι εξαγωγές έπεσαν 7% Η παραγωγή μειώθηκε κατά 0,8% (πρώτη μείωση εδώ και 30 χρόνια) και ή Γιουγκοσλαβία άναγκάστηκε να ζητήσει έκτακτο δάνειο 1,3 δισ. δολάρια πού τό πήρε με άμερικάνικη πολιτική μεσολάβηση γιατί οι τραπεζίτες άνησυχούσαν αν θά μπορούσαν να πληρώσει τό χρέη της. Γιατί χάθηκε τό στόχημα; Γιατί πέσαν όλα οι οικονομολόγοι έλεγαν ότι τό 1982 θά ήταν χρονιά άνάκαμψης. Στήν πραγματικότητα σήμερα ξέρουμε ότι ήταν ή χρονιά τής χειρότερης κρίσης.

Και τό 1983; Τί λένε τά προγνωστικά για τήν περίοδο όπου θά κριθεί ή έπίθεση στοίχημα τών "δικών μας" τζογαδόρων; Η άπάντηση είναι ότι απλά δέν ξέρουν. Όύτε ή άμερικάνικη ούτε ή γερμανική κυβέρνηση δέν έχουν ξεκαθαρίσει αν πρέπει να ακολουθήσουν πολιτική άναθέρμανσης τής οικονομίας τους ή όχι.

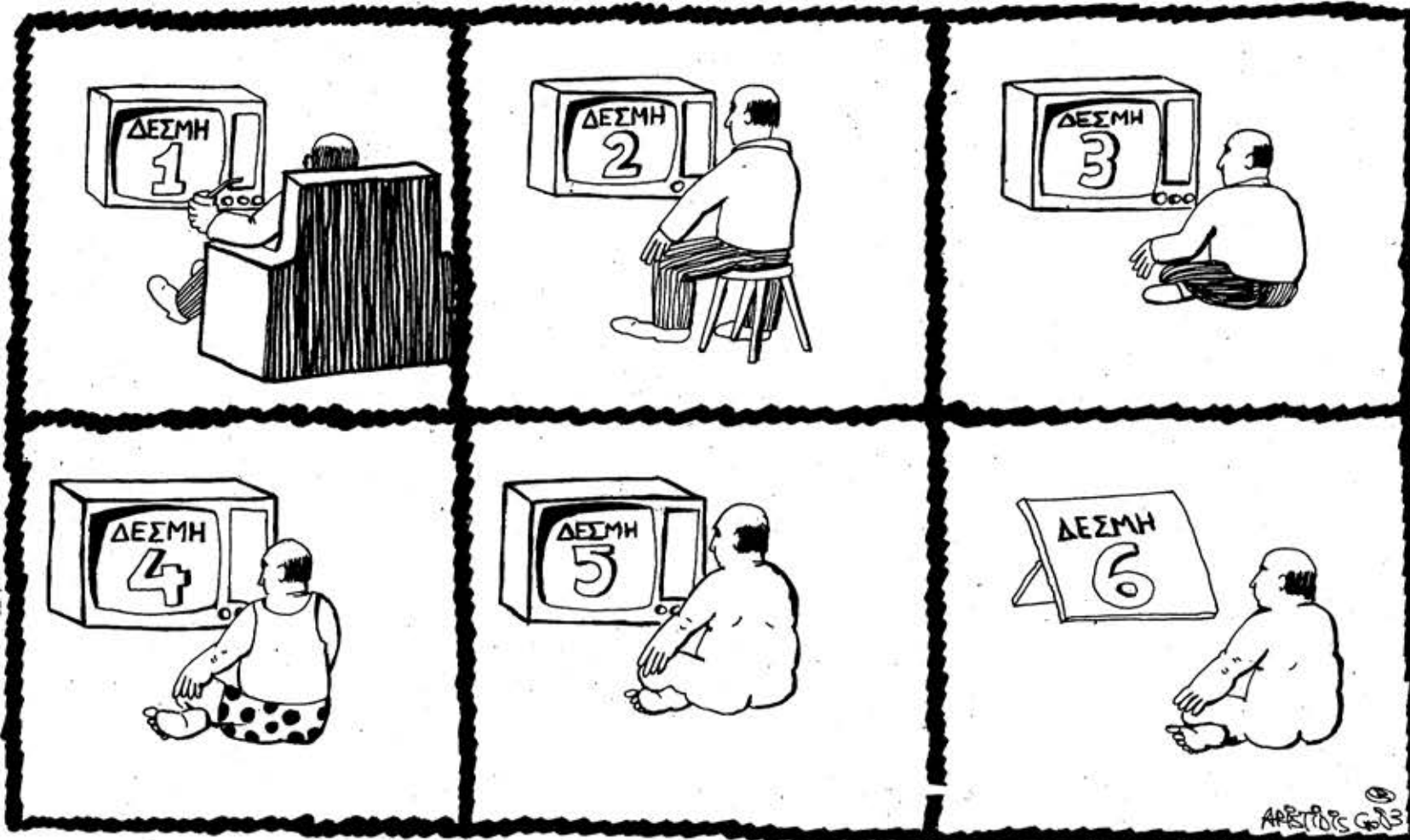
Οι σοσιαλιστές "πρωταγωνιστές τής άλλαγής" συμφώνησαν να προτείνουν μια "διεθνή πρωτοβουλία άναθέρμανσης" τό καλοκαίρι στήν συνδιάσκεψη τών πλούσιων χωρών. Ζήσε "Μη μου δηλαδή. Στό μεταξύ οι "έμπειρογνώμονες" είναι δίχασμένοι για τί αν τό "έθνικό προϊόν" τών ΗΠΑ χτύπησε πάτο τό τελευταίο τρίμηνο του '82 ή εξακολουθεί να πέφτει. Και βέβαια σ' όλες τίς πρωταουσες τής Εύρώπης άνησυχούσαν μήπως ή οποιαδήποτε άνάκαμψη όδηγήσει σε μεγαλύτερες εισαγωγές από τήν Ιαπωνία. Άκόμη κι αν ξεκινήσει κάποια άνάκαμψη, δηλαδή, κίνδυνο νέυει να πνιγεί στό ξεκίνημά της από τό προστατευτικά μέτρα του έμπορικού πολέμου άνάμεσα στό τρίγωνο Τόκυο-Ουάσινγκτον-Βρυξέλλες.

Τέλος, πρέπει να πάρουμε ύπόψη μας ότι υποτίμηση και περιορισμό τών εισαγωγών για λόγους ίσοζυγίου πληρωμών κάνουν όλο και περισσότερες χώρες του τρίτου κόσμου. Όμως, ό περιορισμός τών εισαγωγών μιας χώρας είναι μείωση τών εξαγωγών μιας άλλης. Όσοι περισσότεροι "Αρσένηδες" εξαπολύουν τίς "έπιθετικές" υποτιμήσεις τους, τόσο πιο φαύλος γίνεται ό κύκλος...

Εναλλακτική διεξοδος

Τό τελευταίο έπιχείρημα, ώστόσο τής κυβερνητικής πολιτικής είναι ότι δέν ύπάρχει άλλη διεξοδος. Έτσι και αν ή πολιτική μας απαιτεί θυσίες, έστω κι αν ύπάρχουν κίνδυνοι και άβεβαιότητες, λέει τό ΠΑΣΟΚ, αυτή είναι ή μόνη λύση: είμιασ-

τε πιά μιά ανοιχτή οικονομία -ή θά ανεβάσουμε τήν παραγωγικότητα καί θά ξανακερδίσουμε αγορές ή θά μαραζώσουμε.

Στό σημείο αυτό τό ΚΚΕ εμφανίζεται μέ μιά "ρεαλιστική" αντίπρόταση. Καί χωρίς νά φτάσουμε σέ επαναστατικές λύσεις, λέει, μπορούμε νά βγοῦμε ἀπό τήν κρίση μέμια ἄλλη πολιτική: τόνωση τῆς κατανάλωσης γιά νά διευρυνθεῖ ἡ εσωτερική ἀγορά, προστατευτικοί δασμοί γιά νά μήν ἐπωφεληθοῦν ἀπό τήν αὐξημένη ζήτηση οἱ εἰσαγωγές, ἀνάπτυξη τῶν σχέσεων μέ τήν ΕΣΣΔ γιά νά βρεθοῦν νέες ἐξαγωγές. Ἐπιτροπή στήν "κλειστή" ἀνάπτυξη σὺν ἓνα παράθυρο στήν Ἀνατολή, αὐτή εἶναι ἡ "διέξοδος" τοῦ ΚΚΕ.

Ἐδῶ πρέπει νά ξεκαθαρίσουμε δύο πράγματα. Πρῶτο, ὅτι αὐτή ἡ πρόταση τοῦ ΚΚΕ εἶναι προπαγανδιστική. Στήν πράξη τό ΚΚΕ προωθεῖ τίς καλές σχέσεις του μέ τό ΠΑΣΟΚ καί τοὺς ἀστούς βοηθώντας στήν ἐφαρμογή τῆς δικῆς τους πολιτικῆς, δείχνοντας αὐτοσυγκράτηση ἀπέναντι στήν νέα λιτότητα στό βωμό τῆς ἀνάκαμψης διὰ τῶν ἐξαγωγῶν. Ἡ "ἄλλη πολιτική" τοῦ ΚΚΕ εἶναι μιά πρόταση γιά τό μέλλον, μιά ἐναλλακτική πλατφόρμα γιά συμμαχία ἀστών-μικροαστῶν πάνω σ' ἓνα πρόγραμμα προστατευτισμοῦ, κρατικοῦπαρεμβατισμοῦ καί ἀναπτυξιακῆς βοήθειας" ἀπό τόν ὑπαρκτό σοσιαλισμό".

Τό δεύτερο σημείο πού πρέπει νά ξεκαθαριστῆ εἶναι ὅτι γιά τήνεργατική τάξη δέν ἀποτελεῖ διέξοδο τό νά μετακινήθῃ ἀπό τίς θυσίες τῆς σημερινῆς "ανοιχτῆς" οικονομίας καί νά βρεθῆ στήν οὐρά μιάς συμμαχίας γιά τήν "κλειστή" ἀνάπτυξη, πού θά ἀπατήσῃ ἀκόμα πιά σκληρές θυσίες. Στίς περιπτώσεις τῆς "κλειστῆς" βιομηχανικῆς ἀνάπτυξης τοῦ μεσοπόλεμου (εἴτε μέτῃ συμμαχία τῆς ἐργατικῆς τάξης, εἴτε μέ τήν ὑποταγή τῆς), τὰ βάρη πού σήκωσαν οἱ ἐργάτες ἦταν τεράστια. Σήμερα, μέ τήν μεγαλύτερη ἐνσωμάτωση στήν παγκόσμια ἀγορά πού ἔχει συμβεῖ στό μεταξυ, τέτοια "πειράματα" θά ἀπατιοῦσαν ἐξονωτική ἐκμετάλλευση τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Ἀπορρίπτοντας τίς θυσίες πού ἀπαιτεῖ τό ΠΑΣΟΚ (καί ἡ Ν.Δ.) γιά νά "πετύχει ἡ ὑποτίμιση" ἡ ἐργατική τάξη δέν ἔχει νά ἀντιπαραθέσῃ ἓνα ἄλλο "ἀναπτυξιακό πρόγραμμα", ὅπως προβάλλει τό ΚΚΕ, ἀλλά τήν προοπτική τῆς ὀργάνωσης τῆς παραγωγῆς σύμφωνα μέ τίς ἀνάγκες τῶν ἐργατῶν καί ὄχι σύμφωνα μέ τίς ἐπιταγές τῆς ἀνταγωνιστικῆς τῆτας.

Παραφράζοντας τό γνωστό σύνθημα τοῦ γαλλικοῦ Μάη, ἡ ἀπάντηση τῶν ἐργατῶν σ' αὐτούς πού τοὺς ζητοῦν κι ἄλλες ἀναπτυξιακές προσπάθειες εἶναι "Ἡ οικονομία δέν ἔχει ἀνάγκη τήν παραγωγικότητάς, ἀλλά τήν ἐξεγερσή μας".

ΤΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Τά οικονομικά μέτρα τοῦ ΠΑΣΟΚ δέν θά μπορούσαν ἔστω καί προσωρινά νά περάσουν, ἐάν δέν συνοδεύονταν μέ τό πολιτικό κίνημα πού μεθοδεύει ἡ κυβέρνηση ἐναντίον τῶν ἐργατικῶν κινήμα πού εἶχε ξαναεμφανιστεῖ.

Τό φθινόπωρο τοῦ '82 εἶχε ἀρχίσει νά μοιάζει μέ τό 74-76. Οἱ ἀπεργίες στήν Κοινῇ Ἠφέλεια (Τράπεζες, ΗΛΠΑΠ, ΕΑΣ), ὁ ἀγῶνας στήν ΠΥΡ-ΚΑΑ καί οἱ καταλήψεις ἐναντίον τῶν ἀπολύσεων, εἶχαν ξαναφέρει τήν αἰσιοδοξία μέσα στους ἐργατικούς χώρους καί τήν προσπάθειαν νά ξαναοργανωθοῦν γιά νά παλέψουν. Κι ὅλα αὐτά δέν ἦταν μιά ἀπλή ἐπανάληψη τῶν δυνάμειων τῶν πρῶτα χρόνια τῆς μεταπολίτευσης, ἀλλά μιά συνέχεια, πού ἔστω καί μέ μεγάλα διαλείματα, εἶχε μέσα τῆς συσσωρευμένη τήν ἐμπειρία τῶν χρόνων τῆς ὕψους καί τῆν ἀντιμετώπιση μιάς νέας συγκυρίας πού στήν κυβέρνηση δέν βρῖσκονταν ἡ Ν.Δ. ἀλλά τό ΠΑΣΟΚ.

Γι αὐτό ἀλλοστῆ καί τό σταμάτημα ἑνός τέτοιου ἐργατικοῦ κινήματος δέν μπορούσε νά εἶναι μόνον τό ἀποτέλεσμα μιάς ἀνοιχτῆς καταστολῆς. Χρειάζονταν ταυτόχρονα ἐκείνοι οἱ ἐλιγμοί καί οἱ ἰδεολογικές πιέσεις πού θά ἐξασφάλιζαν τήν συνεργασία κομμάτων καί συνδικαλιστῶν ἐνῶ θά μούδιαζαν καί θά ἀρανοποιοῦσαν ἔστω καί προσωρινά, τό ἴδιο τό ἐργατικό κίνημα.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΔΥΝΕΡΧΑΒΙΕΣ

Ἐτσι τό ΠΑΣΟΚ μεθοδεύει συστηματικά μιά τακτική πού προσπαθεῖ

νά καλύφῃ ὅλα τὰ μέτωπα τῆς ἐπίθεσης: Τό κατασταλτικό, βγάζοντας παράνομες τίς ἀπεργίες γιά αὐξησεις καί αἰρώντας τήν προστασία τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν. Τό ἰδεολογικό, χρησιμοποιώντας τό φῶς βήτρο τῆς καπιταλιστικῆς κρίσης καί τῆς ἀνεργίας. Τό πολιτικό, ἐξασφαλίζοντας τήν συνεργασία κύρια τοῦ ΚΚΕ, καί τό συνδικαλιστικό, ὅπου μέσα ἀπό κομιλίες καί ἀπόθεσμικά αἰτήματα προσπαθεῖ νά ἐξαγοράσει μέρος τῶν ἀνεξάρτητων συνδικαλιστῶν.

Οἱ ἐργατικές κινητοποιήσεις τῆς προηγούμενης περιόδου, σπηρίζονταν σέ μιά συγκεκριμένη συγκυρία πού χαρακτηρίζονταν ἀπό δύο κύριους πράγματα. Ἀπό τή μιά ἡ διάθεση καί ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν ἐργατῶν νά προχωρήσουν σέ ἀγῶνες, ἀπό τήν ἄλλη μιά ἄτυχη συμμαχία "ἀνεξάρτητων" συνδικαλιστικῶν στελεχῶν (κύρια ἀπό τήν Κοινῇ Ἠφέλεια) καί ΚΚΕ πού ταυτίζονταν στήν προσπάθεια καί τῶν δύο νά συμμετάσχουν ἀλλά καί νά καθορίσουν τίς ἐξελίξεις πού συνέβαιναν μέσα στή συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Αὐτή ἡ συμμαχία, πολλές φορές ἔπαιξε κυροδοτικό ρόλο ἀπό ἀρχῆς σῆ μιάς ἀπεργίας ἔστω κι ἂν μετά ἡ ὅλεια ἔκανε κάθε προσπάθεια νά τήν σταματήσῃ, γιατί ἐξέφυγε ἀπό τόν ἔλεγχό τῆς. Τέτοια παραδείγματα ἔχουμε σχεδόν σ' ὅλες τίς ἀπεργίες μέχρι τό φθινόπωρο τοῦ '82: Στίς Τράπεζες, στόν ΗΛΠΑΠ, στόν ΕΑΣ, στήν ΠΥΡ-ΚΑΑ καί σχεδόν σ' ὅλες τίς ἐπιχειρήσεις τοῦ Μεσοπολέμου, ἀκόμα καί σέ ἐπὶ μέρους ἐργασίας.

Τό ΠΑΣΟΚ κατάλαβε ὅτι γιά νά ὀ

πάρει κοινωνική γαλήνη τήν ἐκόμενη περίοδο, δέν μπορούσε νά συνεχίσει τήν ἐπιθετική του στάση ἀπέναντι στους παράγοντες αὐτῆς τῆς συμμαχίας. Χωρίς νά ἔχει ὑποχωρήσει στό βασικό τους αἶτημα καί νά τοὺς δεχτεῖ σάν συνηθισμένους στίς ἀλλαγές πού ἐτοιμάζει στόν ἐπίσημο συνδικαλισμό μέ τό συνέδριο τῆς ΓΣΕΕ, ἀποκατάστησε μιά συνεργασία μαζί τους πού τὰ ἀποτελέσματά τῆς τὰ βλέπουμε τήν τελευταία εἰδικά περίοδο.

Ἐτσι οἱ ἐξαγγελίες τῆς ΟΤΟΕ γιά ἀγωνιστικές πρωτοβουλίες ἐναντίον τῆν εἰσοδηματική πολιτική, καταλήγει σέ δύο τρόπους στάσεις συμπαράστασης στίς ἐξέως τράπεζες. Ἡ δέ καινούργια διοίκηση τῆς Ὁμοσπονδίας ἀποτελεῖται ἀπό τοὺς συνδικαλιστές τῶν ξένων τραπεζῶν (ἔκει ἔχει δύναμη τό ΚΚΕ) καί ἐκλέχτηκε μετά ἀπό συμφωνία ὀλων τῶν παρατάξεων.

Ἡ ἀπεργία τοῦ ΗΛΠΑΠ ἔληξε μέ συμφωνία ὅτι τὰ αἰτήματα θά ἱκανοποιηθοῦν μέ τόν καινούργιο χρόνο καί κινεῖται δύο μῆνες μέ μαγειρέματα καί μέ μιά ἄσκη στάση κατάγγελλας τῆς καλιῆς συλλογικῆς σύμβασης.

Ἡ κρατικοποίηση τῆς ΠΥΡ-ΚΑΑ ἔγινε γιά νά μήν μῆνουν οἱ ἐργάτες ἀνεργοί καί ἐντωμεταξύ μέσα στίς γιορτές ἀπέλυσε ἡ διοίκηση 100 ἄτομα, χωρίς τήν παραμικρή ἀντίδραση τῶν συνδικαλιστῶν τοῦ ΚΚΕ. Πρόσφατα δέ στή Γενική Συνέλευση τοῦ σωματείου, ὅπου ἡ παρουσία τῶν ἐρ

Ο ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ ΑΠΟ ΚΟΚΑ-ΚΟΛΑ, ΠΥΡΚΑΛ, ΦΥΡΟΓΕΝΗ

Ποιά σημασία έχει σήμερα για τις προοπτικές της επαναστατικής άριστερας η δράση μέσα στα εργοστάσια; Τί έσπαιξε και οι μαχητικοί εργάτες της περιόδου 74-76, που ήταν άριστερά από το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ και πολλές φορές όργανο καμένοι στις έξωκοινοβουλευτικές δράσεις; Πόσο άρνητικό ρόλο σ' αυτό θα παίξει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κι ο έλεγχος των παρατάσεων; Υπάρχουν περιθώρια αντίστασης στην εισοδηματική πολιτική της κυβέρνησης; Πώς έχει διαμορφωθεί μέσα στους χώρους η κατάσταση μετά την νίκη του ΠΑΣΟΚ; Ποιές είναι οι αντιδράσεις του κόσμου που ψήφισε ΠΑΣΟΚ ή ΚΚΕ; Τί μορρές δράσεις μπορούν να αναπτυχθούν σήμερα; Ποιό μπορεί να είναι το περιεχόμενο της δουλειάς τους; Τί προτοβουλίες μπορούν να παρθούν τόσο κεντρικά όσο και κατά χώρους; Αλλά είναι μιά σειρά από ερωτήματα που άσπασχολούν σήμερα πολλούς συντρόφους που συνεχίζουν να παρμβαίνουν μέσα στα εργοστάσια. Στην προσπάθειά μας ν' αρχίσουμε να προσγγίζουμε αυτά τ' ερωτήματα κάναμε μιά πρώτη συζήτηση με ανεξάρτητους συνδικαλιστές που δουλεύουν στον Φυρογένη, την Κόκα-Κόλα, Αθήνας και της ΠΥΡ-ΚΑΛ, Υμηττού. Τη συζήτηση που είχαμε μαζί τους παραθέτουμε παρακάτω.

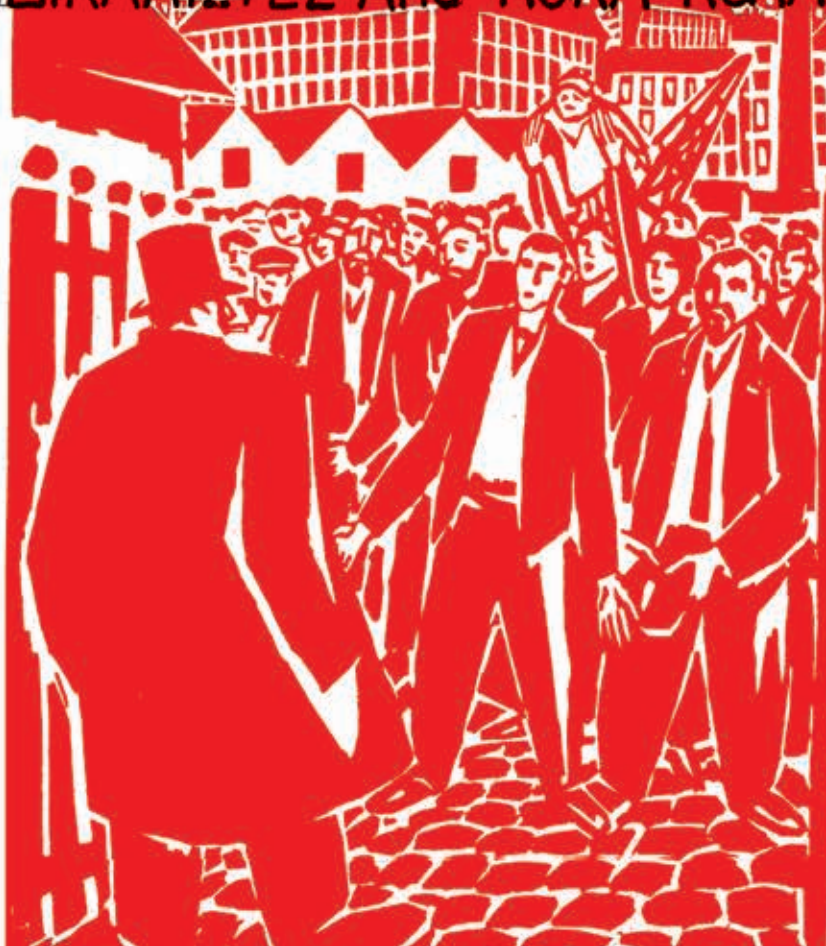
Αυτό που χαρακτηρίζει την δουλειά μας (λέει ο σύντροφος απ' τον Φυρογένη) είναι η αποπαισιωκτικότητα. Αυτό συνέβη γιατί δεν είμασταν αρκετά ξεκάθαροι-πολιτικά, ώστε να μπορούμε να συνδέουμε μεταξύ τους τις διάφορες πρωτοβουλίες που παίρναμε μέσα στον ίδιο χώρο μας, κι έτσι να έχει η δουλειά μας μιά συνέχεια. Απ' την άλλη τό ότι ποτέ δεν υπήρξε καμιά κεντρική συσπείρωση μέσα στο εργοστασιακό κίνημα είχε σαν αποτέλεσμα να έχει περιοριστεί καθένας στον χώρο του με τις όποιες δυνατοότητες του έδινε (ή δεν του έδινε) αυτός.

Ενώ πολύ αργά είχαμε παλέψει για τη δημιουργία εργοστασιακών σωματείων δεν μπορούσαμε να δοούμε ότι αυτό δεν έπαινε από μόνο του. Έτσι όταν η ΕΣΑΚ έστρεψε την προσοχή της σ' αυτά καλύτερα, μαζί με την ΠΑΣΚΕ, να πάρει την πλειοψηφία των διοικήσεων και στην συνέχεια να τ'ά δάρανοποιήσει.

Μετά απ' αυτό και οι δύο παρατάξεις οδήγησαν τό κίνημα σε μιά σειρά από χαμένους "άγνες" με αποτέλεσμα ν' απογοητευτεί ο κόσμος. Τελικά κατόντησε να είναι πιό εύκολο να κινητοποιηθούν εργοστασια που δεν είχαν εργοστασιακό ματείο. Αυτό φαίνεται πιό καθαρά αν πάρουμε υπόψη την νοοτροπία που έχει αναπτυχθεί, να ταυτίζεται τό σωματείο με τη διοίκηση, περιμένοντας τη διοίκηση να πάρει πρωτοβουλίες.

Συμπελώντας μ' αυτό τό τελευταίο (λέει ο σύντροφος από την Κόκα-Κόλα) έχω να συμπληρώω ότι κι εμείς δεν κάναμε τίποτα για να βοηθήσουμε τον κόσμο να συμμετέχει. "Αν ο κόσμος συμμετείχε στις γενικές συνελεύσεις και γενικότερα στις διαδικασίες του σωματείου, δεν δά μπορούσε να καπελώνει ούτε η ΕΣΑΚ ούτε η ΠΑΣΚΕ. Πρέπει να σπάσει ένα μούδιασμα που έχει επίκρατήσει. Όταν σπάζουμε στην στιγμή που στην Γενική Συνέλευση δά μιλάνε 30, αντί για 3 που μιλάνε σήμερα, δά μπορούμε να προχωρήσουμε και παρατέρα. Έτσι δά χτυπηθούν και οι ρεφορμιστές.

Μετά την έλλογική νίκη του ΠΑΣ

ΟΚ (συνεχίζει ο σύντροφος από τη Κόκα-Κόλα) σάνηκε για μιά στιγμή ότι κάτι πάει να κινηθεί μέσα στον εργατικό χώρο, όπως πχ. με τό θέμα των εργοστασίων που κλείνουν. Όμως κάτω από τις πιέσεις της ΠΑΣΚΕ ή κατάσταση πιασγύρισε. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι οι εργάτες δά συνεχίζουν να δέχονται τ'ά πάντα. Για παράδειγμα τώρα με τό μέτρο της κυβέρνησης για 7ήμερη λειτουργία των εργοστασίων. Παρόλο που υποτίθεται ότι είναι μέτρο για την αντιμετώπιση της ανεργίας (μιά που τό Σάββατο-κύριακο δά δουλεύει πρόσθετο προσωπικό) ουσιαστικά μ' αυτό τον τρόπο πάνε να βάλουν χέρι στο πενθήμερο, για τί οι εργοδότες δά αναγκάζουν

τους ίδιους εργαζόμενους να δουλεύουν και τό Σάββατο-κύριακο. Σ' αυτό ο κόσμος δ' αντιδράσει. Ένα άλλο θέμα, επίσης, που δεν έχει καθόλου δουλευτεί από μ'άς, είναι τό θέμα της συμπαράστασης σε κλάδους που άπαιρούν. Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό θέμα και πρέπει να τό βάλουμε μέσα στα σωματεία και να τό παλέψουμε. Απ' την περίοδο (μιλάει Φανά, ο σύντροφος απ' τον Φυρογένη) υπάρχουν πολλά προβλήματα που άπαιρπε να κάνουν τον κόσμο ν' αντιδράσει. Όπως η άφριβεια και η ανεργία. Στην πραγματικότητα όμως πηγαίνουμε προς τ'ά πίσω. Δεν αντιμετωπίζονται συλλογικά αλλά με άτομικούς τρόπους (όπως πχ. κάνουν τας υπεραμρίες για να συμπληρωθεί

τό μεροκάματο). Η μεγάλη ανεργία, αυτή τη στιγμή, φοβίζει τον κόσμο και τον κάνει να αντιμετωπίζει τό προβλήματα με μεγαλύτερη παθητικότητα. Απ' την άλλη οι ρεφορμιστές έχουν ξεπουλήσει τόσους αγώνες ώστε ο κόσμος πιστεύει ότι δεν μπορεί να γίνει τίποτα. Είναι χαρακτηριστικό πως παλιά εργοστασιακά σωματεία με αγώνες πίσω τους (πχ. Φυρογένη) έχουν άδρανοποιηθεί, ενώ αντίθετα τ'ά καινούργια δίνουν κάποια δυνατότητα στον κόσμο ν' αντιδράσει (πχ. Σάρτεφ, Παπαδόπουλος). Σ' αυτό παίζουν ρόλο κι οι ανταγωνισμοί των συνδικαλιστικών παρατάσεων. Στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν ένα άνομα σωματείο και να τό έλεγξουν, η ΕΣΑΚ και η ΠΑΣΚΕ κάνουν έναν άγώνα δράσης που πολλές φορές άφήνει τ'ά περιθώρια στους εργάτες να προχωρήσουν τις διεκδικήσεις τους παρατέρα από τό τί υπολόγιζαν οι ρεφορμιστές.

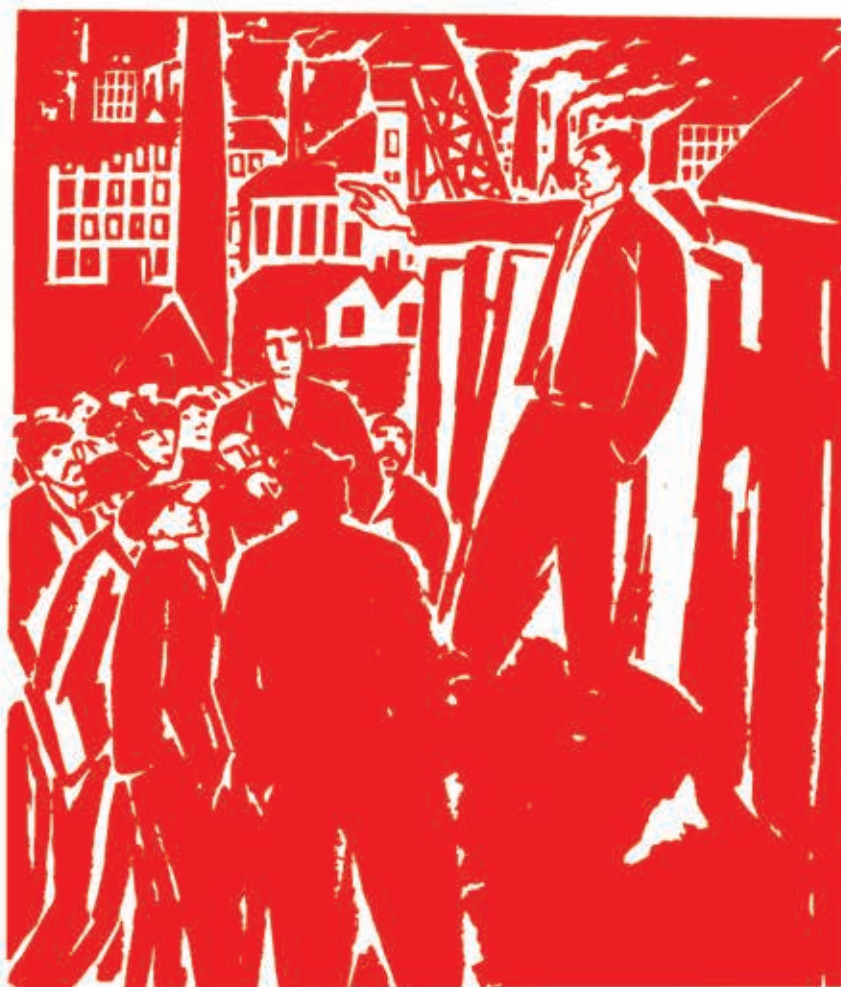
Αυτό τό τελευταίο (λέει ο σύντροφος από την ΠΥΡ-ΚΑΛ) αίνεται καθαρά στο σωματείο μου. Μετά τό 78 υπήρχε μεγάλος ανταγωνισμός μεταξύ ΕΣΑΚ-ΠΑΣΚΕ. Και στην προσπάθειά τους να κερδίσουν ψήφους παίρναν άγωνιστικές πρωτοβουλίες. Τότε μαζικοποιήθηκε τό σωματείο. Αργότερα όμως οι παραταξιακοί ανταγωνισμοί άρχισαν να άπογοητεύουν τον κόσμο. Τώρα έπειδή οι εργάτες δεν βλέπουν να υπάρχει έαλλαχτική λύση, μπορεί να πω ότι περισσότερο άνεχονται την ΕΣΑΚ και την ΠΑΣΚΕ παρά τις άποδοχονται. Αυτό σάνηκε καθαρά στις έλλογές των επιτροπών τμημάτων όπου πούλύς κόσμος ψήφισε τους "άιδάλπτους", όπως λέει τους ανεξάρτητους αγωνιστές.

Για να υπάρξει έναλλαχτική λύση χρειάζεται να υπάρξει μιά κίνηση μέσα στους χώρους, ταυτόχρονα, όμως, να γίνει κάτι και κεντρικά, που δά σπινδίζει αυτές τις κινήσεις κατά χώρους. Δεν άρκει μόνο η δουλειά μέσα. Τό γενικό κλίμα που υπάρχει άπέξω επιρραείζει πολύ τον κόσμο.

Τό κεντρικό (συμπληρώνει ο σύντροφος απ' τον Φυρογένη) είναι αυτό που δά δώσει και την πολιτική προοπτική στα έπί μέρους. Αυτό είναι άναγκαίο. Παλιά συσπειρώναμε τον κόσμο γιατί είχαμε να τούπροτείνουμε μιά άλλη πολιτική προοπτική απ' αυτή των ρεφορμιστών.

Βέβαια, αντίστοιχο πρόβλημα αυτή τη στιγμή έχει και τό ΚΚΕ (δία πιστώνουν και οι τρεις σύντροφοι) Με την επικράτηση του ΠΑΣΟΚ δεν έχει να προσφέρει καμιά προοπτική στον κόσμο του, με αποτέλεσμα να χαλαρώνει τό μετωπό του. Αυτό μ'άς δίνει πραγματικές ευκαιρίες να μπορούμε να τραβήξουμε τον κόσμο που υποστήριξε τόσo τό ΚΚΕ όσο και τό ΠΑΣΟΚ.

Πράγματι υπάρχουν αυτές οι ευκαιρίες. Τό άν, όμως, αυτές οι ευκαιρίες άξιοποιηθούν δά έφαρτηθεί από δύο πράγματα. Πρώτο άν δά υπάρξει ένας πόλος που δά συσπειράσει όλους αυτούς τους ανεξάρτητους αγώνες στές που κινούνται αυτή τη στιγμή μέσα στους χώρους. Και δεύτερο άν αυτή η συσπείρωση των αγωνιστών δά καταφέρει να πάρει τέτοιες πρωτοβουλίες που δά ενεργοποιήσει και συσπειράσει ένα πλατύτερο κομμάτι εργαζόμενων που αυτή τη στιγμή είτε υποστηρίζουν ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ, λόγω έλλειψης έναλλακτικής λύσης, είτε έχει άπογοητευτεί τελείως και έχει άδρανοποιηθεί αναζητώντας άτομικές λύσεις. Αυτό δά είναι και τό στοιχείο που δά πρέπει να κερδίσει η έπαναστατική άριστερά την έπόμενη περίοδο.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΣΤΡΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

γατών ήταν ύποχρεωτική, απόφασι-
στηκε ή ύποστηξη της εισοδημα-
τικής πολιτικής της κυβέρνησης και
ή "αύξηση" του 4,4%.

Και μπορεί κανένας να προχωρή-
σει σ'όλοκληρο κατεβατό από τέ-
τοια παραδείγματα που προηγούμε-
νες εξαγγελίες για κινητοποιήσεις
(άποφασισμένες ακόμα και κρίνάπο-
τά τελευταία οικονομικά μέτρα της
κυβέρνησης) έχουν τώρα άσπιστη-
θεί και παγώσει, πχ. ΔΕΗ, ΕΑΣ κ.ά.

Τα "μεγαλα οραματα"

Πρός την κατεύθυνση της συνερ-
γασίας τόσο με τους "ανεξάρτη-
τους" συνδικαλιστές όσο και μετό
ζδιο το ΚΚΕ, το ΠΑΣΟΚ προσφέρει
δυσ' ανταλλάγματα. Τό ένα είναι οι
"θεσμικές" ρυθμίσεις και τό άλλο
ή κοινωνικοποίηση.

Τό πρώτο είναι μιά σειρά από
"θεσμικά" αιώτηματα που προτύνει
ΓΣΕΕ στην νέα συλλογική σύμβαση
και που ή κυβέρνηση έχει δηλώσει
τι τά αποδέχεται. Έκτός από τό
40ωρο που είναι τό μόνο που έχει
άμεση συνέπεια για τους ίδιους
τους εργάτες, όλα τ' άλλα θεσμοθε-
τούν τή συμμετοχή των διαφόρων
συνδικαλιστών, σ'έπι μέρους επι-
τροπές και συμβούλια. Τυπικά ενώ
δηλαδή κατοχυρώνεται κάποιος έλε-
γχος των εργατών στις συνθήκες
δουλειάς τους, ουσιαστικά άπομακ-
ρύνονται κι αυτές οι διεκδικήσεις
από τους ίδιους τους εργάτες.

Τό δεύτερο είναι ή πανταχού πα-
ρούσα κοινωνικοποίηση. Συνέδριο
της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ μ' αυτό τό θέμα, άρθ-
ρο στο καταστατικό της ΟΤΟΕ που
νά τήν κατοχυρώνει, "κοινωνικοποι-
ημένες" επιχειρήσεις που πληθαί-
νουν.

Από τήν αρχή ή κοινωνικοποίη-
ση ήταν τό ιδεολογικό στέγμα και
διαφοροποίηση των σοσιαλιστικών
κομμάτων, άπέναντι στην "κρατικο-
ποίηση" των κομμουνιστικών κομμά-
των. Διαφοροποίηση που ήθελε νά
δείξει τήν διαφωνία τους με τό
συγκεντρωτικό σύστημα των άνατο-
λικών χωρών.

Κάπου θαμμένη στις πρώτες διακη-
ρύξεις του ΠΑΣΟΚ βγήκε πρόσφατα
στην επιφάνεια προσκαλώντας νά-
πρραξει προς διάφορες κατευθύν-
σεις. Πρώτα από όλα τό κομμάτι των
"ανεξάρτητων" συνδικαλιστών, που
είναι διατεθειμένοι νά ξεχάσουνε
τά "οικονομίστικά" αιώτηματα για
αυξήσεις, μπροστά στον μεγάλο στό-
χο για κοινωνικοποίηση. Οι χώροι
από τους οποίους προέρχονται έτ-
σι κι άλλως συνδέονται με τό κρά-
τος, άρα είναι στο χέρι τους νά
προσπαθήσουν νά εξασφαλίσουνε
"κοινωνικοποιημένη" διοίκηση.

Ταυτόχρονα είναι κι ένας καλός
στόχος και για τό ζδιο τό ΚΚΕ που
ζητάει κι αυτό κοινωνικοποίηση,
ελπίζοντας ότι για τά μέλη τουθά
είναι τό μεγάλο όραμα, για τό
τό ζδιο κάποιες θέσεις στα διοι-
κητικά συμβούλια από τά οποία έ-
χει μέχρι τώρα συστηματικά άποκ-
λειστεί.

Κι όλα αυτά νά λειτουργήσουνε
σάν πίεση προς τους ίδιους τους
εργάτες για αυτοσυγκράτηση έτσι
ώστε νά υπάρχουνε όλο και περισσό-
τερα παραδείγματα σαν τήν ΠΥΡ-ΚΑ
ή σαν τά μεταλλεία του Λαυρίου ο
που οι μισοί εργάτες τώρα κιά(ού
ύπόλοιποι άπολύθηκαν) θά διπλασι-
άσουν τήν παραγωγή για νά έξοφλή-
σουν τήν άποζημίωση στην γαλλική

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 6

Προσπαθεια για μια εργατική συσπειρωση

Ενώ οι εργαζόμενοι περίμεναν ότι ή "σοσιαλιστική" κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θά έδινε για τό 1983 κάποιες αυξήσεις που θά κάλυπταν στοιχειωδώς τήν πληθωριστική άνοδο των τιμών και ή ΓΣΕΕ μιλούσε για μεροκάματο των 1.500 δραχμών, ανακοινώθηκε ή νέα εισοδηματικήπο-
λιτική: πάγωμα των μισθών για όλο τό 1983.

Τήν ίδια στιγμή ή κυβέρνηση ύποτιμά τή δραχμή κι αυξάνει τις τιμές των εισιτηρίων, της ΔΕΗ, του ΟΤΕ και δηλώνει ότι από τό '84 δέν θά υπάρχουν προβλήματα γιατί "με τήν αύξηση της παραγωγικότητας και τις δομικές αλλαγές" ή οικονομία θά έχει ... ανασάνει προς γενική άναγλίαση των εργαζομένων.

Όλα αυτά ενώ ή άνεργία έχει φτάσει επίσημα στο 6,5-8%, χωρίς νά ύπολογίζονται σαν άνεργοι αυτοί που δέν είναι γραμμένοι στον ΟΑΕΔ όπως οι νέοι που μόλις τελειώνουν τό Λύκειο, μεγάλο μέρος των οικοδόμων, διαφόρων έποχιακών ή ύποασαχολούμενων εργαζομένων, κλπ.

Η κυβέρνηση προσπαθεί νά συνδέσει τήν εισοδηματική πολιτική της με τήν άπειλή της άνεργίας. Όμως, ούτε ή έντατικοποίηση ούτε ή αύξηση της παραγωγικότητας μειώνουν τήν άνεργία. Κι αυτό φαίνεται καθαρά στις "κοινωνικοποιημένες" επιχειρήσεις όπως πχ. στην ΠΥΡ-ΚΑ όπου "τό κοινό καλό άπαιτούσε αύξηση της έντατικοποίησης" με ταυτόχρονη άπόλυση 100 εργατών που ήταν άποασαμένοι στον Πειραιά, ενώ άπειλές για άπολύσεις άρχισαν και στο εργοστάσιο του Ύμηττου. Τό ζδιο συνέβη και στην "κοινωνικοποιημένη" ΟΙΞ της Θεσσαλονίκης και άναμένεται και στην ΟΙΞ της Αθήνας.

Τό ΠΑΣΟΚ με τήν εισοδηματική του πολιτική έχει σαν μόνο στόχο τό χτύπημα των εργα-
ζομένων, πέρα από τις όποιες σδήποτε "σοσιαλιστικές" διακηρύξεις του. Για αυτό κι ή μόνη αντίδραση στην άνεργία μπορεί νά είναι μόνο ή συντονισμένη αντιμετώπιση της έντατικο-
ποίησης και της "αύξησης της παραγωγικότητας" ενάντια στην εισοδηματική πολιτική, ενάν-
τια στην επίθεση της κυβέρνησης.

Ταυτόχρονα τό ΠΑΣΟΚ ξεκινά και μιά, άργή ίσως, αλλά σταθερή διαδικασία επίθεσης στο
συνδικαλιστικό κίνημα που άρχίζει με τις "τροποποιήσεις" του Γιαννόπουλου στον 1264/82
ενάντια σ'άκείνους τους εργάτες που έμποδίζουν τους άπεργοπάστες με μαχητικό τρόπο
και καταλήγει στην χρησιμοποίηση της αναγκαστικής διαίτησης στην Όλυμπιακή και τήν
ΛΑΡΚΟ, προσπαθώντας νά κατοχυρώσει μέσα από δικές και τό δικαίωμα της άναπεργίας όπως
στον ΗΛΠΑΠ.

Τό ότι ή ανακοίνωση των νέων "ευεργετικών για τήν εθνική οικονομία" μέτρων, κάθε άλ-
λο παρά ένθουσίασε τους εργαζόμενους φάνηκε καθαρά στις κινητοποιήσεις που άκολούθη-
σαν, έστω και περιορισμένα. Η άμεση μαζική αντίδραση των οικοδόμων (που άναγκάστηκε
νά προωθήσει ή ΕΣΑΚ πιεσμένη από τά γεγονότα) και των τραπεζικών που άνάγκασε τήν κυ-
βέρνηση νά ύποχωρήσει μάλιστα άπέναντι στους δευτερογενείς είναι ένδεικτική της δυσφορίας
που επικράτησε άνάμεσα στους εργαζόμενους. Τό ζδιο χαρακτηριστική είναι ή επιτυχία της
4ωρης στάσης εργασίας της ΓΣΕΕ στην Κοινή Άφέλεια και στα εργοστάσια με δυνατό συνδι-
καλισμό.

Βέβαια, ή δυσφορία αυτή δέν μεταφράστηκε σε άμεση δράση κι αυτό έχει νά κάνει
από τήν μιά με τήν τεράστια άνασφάλεια που νοιώθουν μεγάλα κομμάτια εργαζομένων λόγω
της άνεργίας που τά άπειλεί, και από τήν άλλη λόγω της κατασταλτικής δράσης των ΠΑΣΚΕ-
ΕΣΑΚ στα σωματεία. Τό παράδειγμα των τραπεζικών, όπου ύπάρχει δυνατό συνδικαλιστική όρ-
γάνωση και είναι άνύπαρκτος ο κίνδυνος άπόλυσης, είναι χαρακτηριστικό. Ήταν οι πρώτοι
που προχώρησαν σε άμεσες κινητοποιήσεις με δυο συγκεντρώσεις τήν έπομένη της άνακοίνω-
σης του παγώματος των μισθών.

Μέσα στα σωματεία τώρα, ή ΠΑΣΚΕ έναρμονίζεται καθαρά με τήν κυβερνητική επίθεση και
έχει σαν μοναδικό της στόχο νά πείσει τους εργαζόμενους για τήν άναγκαιότητα νά τήν
άποδεχτούν στο σύνολό της. Ό ρόλος της είναι ουσιαστικά ένα κανάλι περάσματος της κυ-
βερνητικής πολιτικής μέσα στην εργατική τάξη. Στο πλευρό της έχει και τους διάφορους
κυβερνητικούς παράγοντες με τις "ύποσχέσεις" τους, ενώ συχνά δέν διστάζει νά παίξει και
άπεργοπαστικό ρόλο. Βέβαια, έχουμε και παραδείγματα όπου δείχνει κάποια αντίδραση, που
περιορίζεται όμως σε ύποτονικές διαμαρτυρίες του τύπου "γιατί ή κυβέρνηση δέν συμβου-
λεύεται τους εργαζόμενους;" (πχ. ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ).

Άπέναντι στην ΠΑΣΚΕ, ύπάρχει μιά ΕΣΑΚ που τό μόνο που κάνει συνεχώς είναι νά διαμαρ-
τύρεται χωρίς νά περνά σε καμιά δράση. Κι αυτό δέν είναι τυχαίο, αλλά πηγάζει από τό
γεγονός ότι ή λογική της ταυτίζεται με ή λογική της ΠΑΣΚΕ, είναι ή λογική της συνδιαχείρη-
σης της καπιταλιστικής κρίσης και διαφωνεί μόνο στις προτάσεις "που θά δώσουν τήν
λύση στα σημερινά άδιέξοδα".

Όταν σε διάφορες περιπτώσεις έρχεται σε σύγκρουση με τήν κυβερνητική πολιτική τό
κάνει για συγκεκριμένους λόγους που έχουν νά κάνουν με τά έκλογικά της όφέλη. Για παρά
δειγμα άoganώνει κινητοποιήσεις-συγκεντρώσεις λίγες μέρες πριν τό συνέδριο της ΟΤΟΕ.

Τό ζδιο ένδεικτικό αυτής της λογικής είναι ή ταχτική της άνάμεσα στους οικοδόμους.
Με λίγα λόγια οι κυριάρχεις συνδικαλιστικές παρατάξεις στα σωματεία σαμποτάρουν τήν
όποιαδήποτε διάθεση της βάσης για κινητοποιήσεις, ή κάθε μιά για τους δικούς της λόγους
και με τόν δικό της τρόπο.

Τέλος, ένα τελευταίο έμποδίο στην όποια άγωνιστική δραστηριότητα εμφανίζεται στις
επιχειρήσεις όπου έχει έπιβληθεί ή περίφημη "συνδιοίκηση". Εκεί, μέσα από τό σύνθημα
"νά βοηθήσουμε όλοι μαζί τήν έπιχείρηση και τήν εθνική οικονομία νά ξεπεράσουν τήν κρί-
ση" έπιχειρείται μιά προσπάθεια άποδοχής από τους εργαζόμενους της ύποστήριξης της κυ-
βερνητικής επίθεσης ενάντια σ'αυτούς τους ίδιους.

Όμως, πέρα από τις ΠΑΣΚΕ-ΕΣΑΚ ύπάρχει και λειτουργεί μέσα στα σωματεία ένας σημαν-
τικός αριθμός άγωνιστών που ζητά και έχει διάθεση δυναμικά νά άπαντήσει στην επίθεση
κυβέρνησης-εργοδοσίας.

Αυτοί οι άγωνιστές αντιμετώπιζουν ένα σημαντικό πρόβλημα. Η δράση τους μέσα στο χύ-
ρο τους είναι άναγκαστικά περιορισμένη. Η αιτία βρίσκεται στο ότι δουλεύουν άτομικά
και άποασματικά με άποτέλεσμα τή μή συντονισμένη αντιμετώπιση των προβλημάτων. Μιά
τέτοια προσπάθεια έχει σαν συνέπεια τήν άδυναμία ύπαρξης μιάς συνέχειας σ'αυτή τήν δια

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΒΤΗΡΙΧΜΑΤΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 5

εταιρεία που είχε μέχρι τώρα τὰ μεταλλεία.

αγώνες για αυξήσεις

Μ' αυτό τον ασφυκτικό κλοιό από γύρω του δεν είναι περιέργο πώς δεν υπήρχαν άμεσες αντιδράσεις από το ίδιο το εργατικό κίνημα έ νάντια στα μέτρα της κυβέρνησης. Έτσι κι άλλως στο κεντρικό επί- πεδο ή δυνατότητα άπάντησης έξαρ- τιώνταν από την ΓΣΕΕ, και κει άρ- κειτά γρήγορα κατέληξαν στην φόρ- μουλα της 4ωρης και μοναδικής στά- σης εργασίας. Από κει και πέρα έ ξαρτιώνταν από τὰ επί μέρους κομ- μάτια και ιδιαίτερα από αυτά που ήταν στην πρωτοπορία την προηγού- μενη περίοδο. Όμως εκεί ήταν που έ γιναν οι μεγαλύτερες διεργασίες και συνεργασίες ανάμεσα στον ΠΑΣ- ΟΚ και στους συνδικαλιστές τών χώ- ρων αυτών.

Όυτε άλλωστε οι ίδιες οι κινή- τοποιήσεις και ή κατάσταση σ' αυ- τούς τους χώρους είχαν φτάσει στο σημείο να αναδειχθούν μορφές όργα- νώσεις και συνδικαλιστές δεμέ- νους με τους ίδιους τους εργάτες, έτσι ώστε να μπορέσουν να αντίσ- ταθούν στα κυβερνητικά άνούγματα.

Αυτή τή στιγμή τó πλό δύσκολο πράγμα για τó εργατικό κίνημα έλ- ναι να παλέψει για αυξήσεις, κάτι που μία προηγούμενη περίοδο ήταν τó πλό άμεσο. Η διαφορά με πριν (τήν περίοδο της Ν.Δ.) ήταν ότι μολοντί υπήρχαν αγώνες για αυξή- σεις, τς περισσότερες φορές δεν καταλήγαν σε νίκη πράγμα που λει- τουργούσε ανασταλτικά για κάθε νέο άγωνα. Ένω τώρα ή δυσκολία βρίσκεται όχι στο πού θα καταλή- ξει, αλλά στο πώς να αρχίσει με τέτοια κινητοποίηση. Κι αυτό λει- τουργεί συνολικά άρνητικά, άποθα- ρύνοντας τόν ένα μετά τόν άλλωχώ- ρο, πράγμα που έκιδιώκει με κάθε τρόπο ή κυβέρνηση.

Πάντως ή κατάσταση δεν έχει ά- κόμα κριθεί. Αντίθετα με την νέκ- ρα που θέλουν να επιβάλουν, ύπάρ- χουν κάποια εργατικά κομμάτια (ό- χι τὰ ίδια που ήταν και πριν) που ξεκίνησαν τέτοιους αγώνες. Ένδεικ- τική είναι τόσο ή άνακοίνωση τών ίδιοκτητών περιοδικού τύπου, όσο και τού ίδιου τού Γιαννιπούλου που κηρύσσει για άλλη μία φορά πα- ράνομες τς άπεργίες και τούς συ- νδικαλιστές που διεκδικούν πάνω από 4%.

Παράλληλα, πρέπει να δοϋμε ότι με τὰ άνούγματα τού ΠΑΣΟΚ και τήν άνταπόκριση τού ΚΚΕ, ή ΕΣΑΚ αρχί- ζει να έχει λιγότερες δυνατότη- τες να καρτώνεται για λογαριασμό της τήν δυσφορία τών εργατών άπέ- ναντι στην κυβερνητική πολιτική.

Οι όποιοδήποτε διαθέσεις αντίσ- τασης, σήμερα, έστω κι αν είναι πε- ριορισμένες σε μαζικότητα είναι πλό προχωρημένες πολιτικά. Για πρῶ- τη φορά φθείρονται μαζί ΕΣΑΚ και ΠΑΣΚΕ και δημιουργείται ξανά έ- νας χώρος άναφορής για μία άρισ- τερή πολιτική μέσα στο εργατικό κίνημα.

προβλήματα για μια εργατική συλλογή (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

δικασία και δεν βάσει τις προϋποθέσεις για να άποκτήσουν αυτοί οι άγωνιστές μία άξιο- πιστία στα μάτια τών συναδέλφων τους.

Αυτές οι άδυναμίες έντεινονται άκόμα περισσότερο από τó γεγονός ότι ή ίδια ή γρα- φειοκρατική λειτουργία τών σωματείων (πχ. σπάνιες γενικές συνελεύσεις), έχει δημιουργή- σει στον κόσμο μία νοοτροπία που ταυτίζει τó σωματείο με τó Διοικητικό Συμβούλιο.

Όμως, πέρα από τὰ άρνητικά στοιχεία, σήμερα στον εργοστασιακό χώρο έχουν διαμορφωθεί μία σειρά ευνοϊκότερες συνθήκες άπ' ότι στο παρελθόν. Κατ' άρχήν ύπάρχει μία μεγαλύτερη έμπειρία μέσα στους χώρους όσον άφορά τήν άντιμετώπιση της εργοδοσίας, αλλά και τή δρ- ση και λειτουργία τών ΠΑΣΚΕ-ΕΣΑΚ. Έξ' άλλου τó επίπεδο της πολιτικοποίησης έχει άνέβει σημαντικά άνάμεσα στους εργαζόμενους και αυτό έν μέρει όφείλεται και στις προσδοκίες που είχαν πολλοί για τó ίδιο τó ΠΑΣΟΚ. Προσδοκίες που, καθώς δεν έπαληθεύονται όδηγούν

όλο και περισσότερους εργάτες στην άναζήτηση τών τρόπων διαφυγής άπ' αυτήν τήν κατάσ- τιση της παθητικότητας και της άποδοχής της κυβερνητικής πολιτικής.

Όλα τὰ παραπάνω δίνουν τήν δυνατότητα και βάζουν τήν άνάγκη για μία συλλογ- κή άντιμετώπιση τών προβλημάτων μέσα στους χώρους.

Σήμερα, ή κοινότητα τών προβλημάτων άνάμεσα στους διάφορους εργοστασιακούς χώρους (πέ- ρα άπ' τὰ επί μέρους προβλήματα) είναι προφανής σ' ένα μεγάλο άριθμό εργατών. Η κυβερνη- τική είσοδηματική πολιτική και ή άνεργία δεν άφήνουν άμφιβολίες για αυτή τή συνολικότη- τα. Μία τέτοια πολιτική έπίθεση ένάντια στους εργαζόμενους δεν μπορεί να σπάσει παράμό- νο μέσα από μία συντονισμένη άντίσταση. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια μία γενική άπεργία για παράδειγμα, αλλά τó ότι ή κάθε ξεχωριστή πάλη σε εργοστάσιο ή έπιχείρηση θα πρέπει να συναντήσει τήν συμπαράσταση από κομμάτια τών άλλων χώρων. Αυτή ή συμπαράσταση, σε συν- διασμό με τόν συντονισμό τών εργαζόμενων στον ίδιο τόπο δουλειάς, πρέπει να είναι ό κε- ντρικός στόχος στην άπόκριση της έπίθεσης κυβέρνησης-εργοδοσίας.

Η βάση για μία κίνηση για τήν προώθηση αυτού τού συντονισμού έχει ήδη ύπάρξει στις επί μέρους μάχες που έδωσαν πρόσφατα κομμάτια της εργατικής τάξης από τόν ΗΛΠΑΠ μέχρι τήν ΠΥΡ-ΚΑΑ και τς Τράπεζες. Αυτό που χρειάζεται είναι να ξεκινήσει μία πρωτοβουλία από άγωνιστές που δουλεύουν συνδικαλιστικά σε διάφορους χώρους. Μία τέτοια πρωτοβουλία θα πρέπει να περνά μέσα από τς έξής δραστηριότητες:

1) Τήν άνταλλαγή έμπειριών από τους χώρους μέσα από συζητήσεις. Έτσι οι έμπειρίες στον τρόπο άντιμετώπισης τών προβλημάτων, στην δραστηριότητα τών ΠΑΣΚΕ-ΕΣΑΚ, στο πώς έ- φαρμόζεται ξεχωριστά ή κυβερνητική πολιτική περνούν τήν πόρτα τού εργοστασίου και συ- ναντούν τὰ έρωτηματικά άγωνιστών από άλλες έπιχειρήσεις. Μία τέτοια προσπάθεια περιλαμ- βάνει τήν άναζήτηση τών κοινών επιπτώσεων της κυβερνητικής έπίθεσης συνολικά στην εργα- τική τάξη, ιδιαίτερα αυτή τήν περίοδο που οι μεταβολές μέσα στο ίδιο τó εργατικό κίνημα (συνέδριο ΓΣΕΕ, νέα συνδικαλιστική γραφειοκρατία κλπ) συντελούνται με αύξανόμενη ταχύ- τητα.

2) Τήν προσπάθεια να μεταφερθούν οι έμπειρίες και τὰ συμπεράσματά τους σε άλλα κομ- μάτια της εργατικής τάξης μέσα από έντυπα-εργατικό δελτίο, προκηρύξεις.

3) Τήν όργάνωση της συμπαράστασης που θα δώσει τήν δυνατότητα αυτόν τόν πρώτο συν- τονισμό να ξεπλωθεί και να βρει άνταπόκριση σε πλατύτερα στρώματα εργατών.

4) Τήν χάραξη τών άξόνων πάλης για αυτήν τήν περίοδο, όπως ή άνεργία και οι άπολύσεις ή είσοδηματική πολιτική και τó αίτημα τών αυξήσεων, ή έντατικοποίηση και ή αύξηση της παραγωγικότητας κλπ.

Μία τέτοια δουλειά δεν θα έχει μόνο σαν συνέπεια τήν κάλυψη της άναγκαιότητας για συνο- λική, συντονισμένη άπάντηση στην πολιτική της κυβέρνησης. Θα αύξησει και τήν δυνατότητα συσπειρώσης κατά χώρους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι για να κινητοποιηθεί ένας άριθμός άγωνιστών στο χώρο τους σε μία προσπάθεια συμπαράστασης σε κάποιο άλλο εργοσ- τάσιο που άπεργεί, θα πρέπει πρώτα να γνωρίζει μέσα από τήν άνταλλαγή έμπειριών τί πραγ- ματικά προβλήματα έχουν οι άπεργοί. Τó ίδιο και όσον άφορά τήν άντιμετώπιση της πολιτι- κής τών ΠΑΣΚΕ-ΕΣΑΚ στον χώρο τους. Τά παραδείγματα άφθονούν από τήν έμπειρία τών "κοιν- νικοποιήσεων", τó κλείσιμο τών έπιχειρήσεων, τήν έντατικοποίηση τήν έπιβολή της "νέας τε- χνολογίας" και τήν άνεργία.

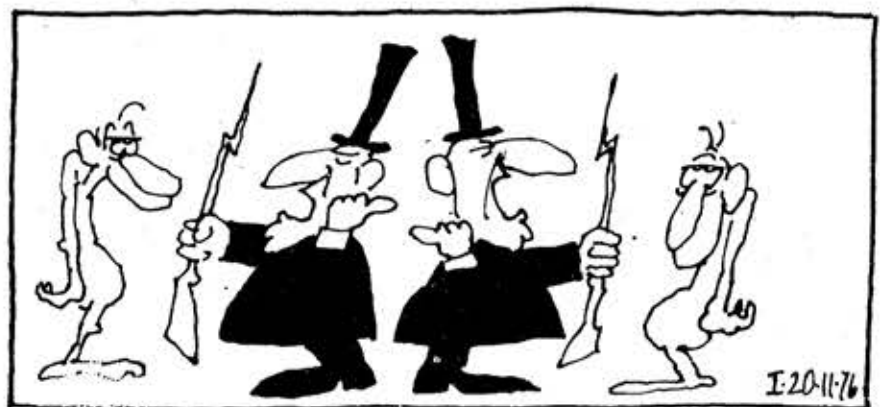
Μέσα από ένα τέτοιο συντονισμό δίνεται ή δυνατότητα σε άγωνιστές που οι χώροι τους "θαίνονται" να μην άπειλούνται από άμεσα προβλήματα όπως οι άπολύσεις κλπ, να κα- ταλάβουν τήν σπουδαιότητα αυτών τών ζητημάτων, όχι μόνο σαν μία δουλειά συμπαράστασης, αλλά και σε σχέση με τó τί μορφή πιθανώς θα πάρουν στο δικό τους χώρο. Για παράδειγμα, ή άνεργία δεν είναι συνέπεια μόνο τού κλεισίματος τών "προβληματικών", αλλά και της έπιβα- όμενης έντατικοποίησης, "νέας τεχνολογίας" κλπ. Με λίγα λόγια μία τέτοια συσπείρω- ση εργαζόμενων από διάφορους χώρους δίνει τήν κεντρικότητα που έχουν από μόνο τους τέ- τοια προβλήματα και γίνεται ή βάση για τήν κατανόηση της άναγκαιότητας μιας συνολικής άπάντησης.

Αυτή τή στιγμή ή ίδια ή κυβερνητική πολιτική και ή παγκόσμια καπιταλιστική κρίση όδηγούν στην δυσφορία και τήν αύξηση της διάθεσης ενός κομματιού εργαζόμενων να δώσει τή μάχη ένάντια στην έπίθεση που έχει ένταθεί και χτυπά τó βιωτικό τους επίπεδο. Ό- μως ό κατακεραματισμός που τόσο επιδιώκουν κυβέρνηση και ΠΑΣΚΕ-ΕΣΑΚ έχει σαν συνέπεια τήν έλλειψη άυτοπεποίθησης και τήν έξαστομικοποιημένη δράση.

Μία προσπάθεια που σπάει τόν κατακεραματισμό και βάσει τή βάση για μία συντονισμένη άντίσταση, προωθεί τήν δημιουργία ενός εργατικού κινήματος που ξεπερνώντας τó πράγμα της γραφειοκρατίας τών ΠΑΣΚΕ-ΕΣΑΚ άπαντά στην ουσία τών προβλημάτων και ξεφεύγει από τήν παθητικότητα της άποδοχής και της "συνδιαχείρησης".

(Προκήρυξη που κυκλοφόρησε από) ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Εναντία στα πολεμοκαπηλα σχέδια των δυνατοκρατών σε Ελλάδα και Τουρκία

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Το ζήτημα "πόλεμος και ειρήνη" ποτέ δεν βρισκόταν περισσότερο στην επικαιρότητα απ' ό,τι σήμερα. Όλοι μιλάνε για "ειρήνη" αλλά κι όλοι υποστηρίζουν ότι πρέπει να είμαστε έτοιμοι για πόλεμο με τη Τουρκία. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ εμφανίζεται στην πρώτη γραμμή των διπλωματικών ελιγμών για την "ειρήνη, την ύφεση και τον άφοπλισμό" στην Ελλάδα με προτάσεις για "άποψη νικησιμής ζώνης" κλπ. Ταυτόχρονα, όμως, κάνει την μεγαλύτερη κλιμάκωση εξοπλισμών στην ιστορία της Ελλάδας, προβάλλοντας πάντα την "άπειλη" εξ' ανατολών. Τα πολεμικά αεροπλάνα που πρόκειται να παραγγείλει (άκόμα συζητιέται η επιλογή ανάμεσα στα Μιράζ-τά F-16 και τα Τορνέντο) κοστίζουν σήμερα 350 δισεκατομμύρια δραχμές, ποσό φανταστικό για πολεμικές παραγγελίες μιας μικρής χώρας σαν την Ελλάδα.

Παράλληλα, η άμεσότητα της απειλής ενός ελληνοτουρκικού πολέμου προβάλλεται όλο και πιο δραματικά. Οι άστοχοι πολιτικοί σχολιαστές αφήνουν υπαινιγμούς ότι η άνοιξη προβλέπεται θερμή. Αν αποτύχει το "Μορατόριουμ" και η συνάντηση Τουρκίας-Χαραλαμπίδου την άνοιξη, βαδίζουμε για άναμνηση (από διπλωματική μέχρι στρατιωτική) που θα καθορίσει τα επόμενα βήματα των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Στην εικόνα αυτή οι φιλοκυβερνητικοί προπαγανδιστές προσθέτουν την κρισιμότητα των ελληνοαμερικάνικων συνομιλιών για τις βάσεις και των ελληνικών ανοιγμάτων προς τη Μόσχα με την επίσκεψη Τίχονωφ, για να καταλήξουν στην γνωστή κορώνη: "έθνική ομοψυχία" γύρω από την κυβέρνηση που χειρίζεται τόσο λεπτά θέματα σε κρίσιμες περιστάσεις.

Η αντίδοξη του ΚΚΕ και του ΚΚΕσ σ' αυτές τις εκλήσεις είναι θερμή, ξεπερνώντας τα παλιά παραδείγματα "έθνικής ενότητας" της εποχής του Καραμανλή. Ο Κωστάκης έφτασε σε σημείο να μιλήσει για πατριωτικό μέτωπο απέναντι στην τουρκική απειλή. Οι πατριωτικές εξάρσεις, όμως, δεν περιορίζονται μό-

νο στην παραδοσιακή άριστερά, που στο κάτω-κάτω παραμένει σταθερή στη γραμμή που μας έχει συνθίσει.

Τελευταία, το φαινόμενο εμφανίζεται και στον χώρο του πρώην άριστορισμού, όπου με πολλή άπλοχεριά δίνονται μαθήματα υπευθυνότητας σχετικά με το "άξιόμαχο" του στρατού και οι αντιπολεμικές αντιλήψεις θεωρούνται "αναρχικές".

Εδώ αξίζει τον κόπο να κάνουμε μία παρένθεση, πριν προχωρήσουμε να εξετάσουμε τις απόψεις που μας καλούν να ανταποκριθούμε στα πατριωτικά καθήκοντα.

Η γνώμη ότι το αντιπολεμικό κίνημα είναι δεμένο με τον αναρχισμό είναι ανιστόρητη. Την περίοδο του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, τότε που αναπτύχθηκε το μεγαλύτερο αντιπολεμικό κίνημα σ' όλη την ιστορία του εργατικού κινήματος, οι αναρχικοί ήταν διχασμένοι για το ζήτημα του πολέμου. Ένα από τα μεγαλύτερα όνοματά της αναρχίας, ο Κροπότκιν, τάχθηκε με το πλευρό της Άνγλο-Γαλλο-Ρωσικής Συμμαχίας, διασπώντας το αναρχικό κίνημα. Αντίθετα πολλοί αναρχικοί (Βλκτόρ Σέρζ, Άλφρεντ Ροσμέρ) προσχώρησαν στις δυνάμεις που ίδρυσαν την Κομμουνιστική Διεθνή, ακριβώς γιατί αυτές οι δυνάμεις έδειξαν την πιο επαναστατική στάση στην αντιμετώπιση του πολέμου.

Αν θέλουμε, λοιπόν, να αναφερθούμε σε κάποια επαναστατική παράδοση και εμπειρία, χρειάζεται να ψάξουμε στον Λήμπεχτ και στην Λούξμπουργκ, στον Λένιν και στον Τρότσκι, στον Ίμπρινγκ και στον Γκράμσι, στις επαναστατικές εξάρσεις του εργατικού κινήματος στην Γερμανία, Ρωσία, Ιταλία άμεσα μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Μπορεί οι "υπεύθυνοι" σοσιαλιστές εκείνης της εποχής να θεωρούσαν όλους αυτούς σαν "αναρχικούς". Μπορεί, επίσης, σήμερα, ο κ. Δροσολάνης και το Γενικό Έπιτελείο να θεωρούν το κίνημα των φαντάρων "αναρχικό". Αλλά δεν περιμένουμε να ακούσουμε (όπως ακούσαμε σε συζήτηση στην Νομική) από συντρόφους του λεγόμενου "χώρου", ότι οι αντιμιλιταρισμοί είναι περιθωριακή υπόθεση των φρενικών και των αναρχικών.

Συγκεκριμένη αναλυση...

Το πρώτο επιχείρημα των πατριωτικών απόψεων που ζητούν "σοβαρή" αντιμετώπιση του έθνικου θέματος είναι ένα δασκαλιστικό κήρυγμα για την αναγκαιότητα συγκεκριμένης ανάλυσης: "Υπάρχουν πολέμοι προοδευτικοί και πολέμοι αντιδραστικοί, μάς λένε. Δεν πρέπει να είμαστε κατά των πολέμων γενικά, αλλά πρέπει να κάνουμε συγκεκριμένη ανάλυση του χαρακτήρα του κάθε πολέμου.

Σ' αυτή είναι αυτή η μεθοδολογική παρατήρηση, αλλά συνήθως προβάλλεται σαν σοβαροφανές προπέτασμα που συγκαλύπτει ακριβώς την ελλειψη ταξικής εκτίμησης για τον χαρακτήρα ενός ελληνοτουρκικού πολέμου. Γιατί συγκεκριμένη ανάλυση δε σημαίνει σοφιστείες του τύπου "ο τουρκικός επεκτατισμός είναι απειλή για την εδαφική ακεραιότητα της Ελλάδας, άρα υπάρχει έθνικo θέμα, άρα η εργατική τάξη πρέπει να ανταποκριθεί στα πατριωτικά καθήκοντα που μπαίνουν αντικειμενικά". Ούτε αποτελούν ανάλυση κάποιοι άσημοι συνειρημοί του στύλ "η έθνικη ανεξαρτησία είναι προϋπόθεση για τον σοσιαλισμό, άρα η εργατική τάξη πρέπει να πολεμήσει ενάντια στη ξένη απειλή".

Ο Λένιν (που έχει πάψει να είναι πια της μόδας στους κύκλους του πρώην άριστορισμού και μάλιστα σ' αυτούς που παλιά δήλωναν από σιοι μορξιστές-λενινιστές και χαρακτηριστικά "αυθορημητιστή", "λουξμπουργκιστή" ή "κρόπο-τροτσκιστή" όποιον δεν έκανε τον σταυρό του, στο όνομα του Λένιν) έχει κάποιες εμπειρίες από τέτοια "επιχειρήματα":

"(Οι σοσιαλιστές που υποστήριξαν ο καθένας τη δική του χώρα στο Α' Παγκόσμιο Πόλεμο) προβάλλουν τό έξης επιχείρημα: "Ο σοσιαλισμός προϋποθέτει την εσότητα και την ελευθερία των εθνών, την αυτοδιάθεσή τους, και επομένως όταν η χώρα μας κινδυνεύει ή όταν τ' εξναστρατεύματα εισβάλλουν στο έδαφός της, τότε είναι καθήκον και δικαίωμα των σοσιαλιστών να υπερασπίζονται

χώρα τους. Όμως το επιχείρημα αυτό αποτελεί, από θεωρητική άποψη, είτε σκέτη κοροϊδία του σοσιαλισμού, είτε άκατηλη ύκεφυγή..."

"Αν ένας Γερμανός κάτω από το καθεστώς του Βίλχελμ ή ένας Γάλλος κάτω από τον Κλεμανσώ ισχυρίζεται ότι "είναι καθήκον μου σαν σοσιαλιστής να υπερασπίζω την χώρα του αν εισβάλει ο έχθρος", τότε δεν μιλάει σαν σοσιαλιστής, σαν διεθνιστής, σαν επαναστάτης προλεταριάτος αλλά σαν μικροαστός έθνικιστής. Γιατί το επιχείρημα αυτό αγνοεί την επαναστατική ταξική πάλη των εργατών ενάντια στο κεφάλαιο, αγνοεί την ανάλυση του πολέμου σαν σύνολο από την σκοπιά της παγκόσμιας άστικής τάξης και του παγκόσμιου προλεταριάτου, δηλαδή αγνοεί τον διεθνισμό και το μόνο που απομένει είναι ο στενοκέφαλος έθνικισμός..."

Ο Γάλλος, ο Γερμανός, ο Ιταλός που λέει "ο σοσιαλισμός είναι αντίθετος με την άσκηση βίας σε βάρος των εθνών, άρα υπερασπίζω την χώρα μας όταν γίνεται εισβολή" προδίδει τον σοσιαλισμό και τον διεθνισμό, γιατί το μόνο που βλέπει είναι η δική του "χώρα", βάζει την "ακμή του" άστικής τάξης πάνω από κάθε τί άλλο και δεν αναλογίζεται καθόλου τις διεθνείς συνδέσεις που καθιστούν τον πόλεμο ιμπεριαλιστικό και κάνουν την δική του άστική τάξη έναν κρίκο στην αλυσίδα της ιμπεριαλιστικής καταλήστευσης". (Λένιν, "Η προλεταριακή επανάσταση και ο άποστάτης Κάουτσκι", 1918. Άπαντα τόμος 28).

Συγκεκριμένη ανάλυση, λοιπόν, δεν σημαίνει να δοίμε αν απειλείται η "χώρα μας", αλλά ανάλυση του χαρακτήρα της ελληνοτουρκικής διένεξης από σκοπιά ταξική, διεθνή και συνολική και όχι απλά από σκοπιά έθνικη.

αλλά τι ανάλυση;

Τί έχει να προσφέρει η πατριωτική άποψη σαν στοιχείο τέτοιας ανάλυσης;

Το μόνιμο μοτίβο όλων αυτών των απόψεων από το ΚΚΕσ και το ΚΚΕμ χρι τη Ρήξη, είναι ότι η Τουρκία

Συνεχεια 6ΕΛ. 10

ΚΚΕ :

ΟΦΙΜΟΙ ΕΥΡΩ ΑΦΧΑΝΟΙ, ΧΥΡ Ο ΠΟΝΟΜΑΡΙ

Το 11ο συνέδριο ήταν για τόΚΚΕ το συνέδριο με την πλατύτερη γενική προβολή και σχολασμό απ' ό-λες τις ως τ'ώρα διαδικασίες "προσανατολισμού" της άριστερας. Η διαμόρφωση τακτικής απέναντι στο ΠΑΣΟΚ από το τρίτο κόμμα της Βουλής συγκέντρωνε το ενδιαφέρον δεξιών, πασοκικών και ευρωκομμουνιστών. Ταυτόχρονα ή για πρώτη φο-ρά άνοιχτη έκφραση διαφωνιών και αποκλεισμών τόσο ανάμεσα στους βροντόσφαιρους του Π.Γ. όσο και ανάμεσα στα νεώτερα στελέχη και την ίδια τη βάση του κόμματος έ-πέτρεπαν σ' όλους να διαβλέπουμε συμφέροντες προοπτικές για τις έ-ξελίξεις μέσα στο μονολιθικό κάσ-τρο της "ορθοδοξίας". Τελικά βέ-βαια το ίδιο το συνέδριο δεν ξέ-φυγε από τα αναμενόμενα: Πληγυρι-κή επιβεβαίωση των θέσεων της Κ.Ε. καμιά δραματική αλλαγή στις ήνε-τικές θέσεις του κόμματος. Οί πιο ένδιασφαιρούσες στιγμές της συνεδ-ριακής διαδικασίας έγιναν έξω απ' την αίθουσα συζήτησης: Στο διάλο-γο Παπαντρίου-Φλωράκη από τό τό-πο, στη συνέχεια του στη Μόσχα κα-τά την κηδεία του Μπρέζνιεφ, στην δημοσίευση κάποιων κειμένων δια-φορετικών αποκλίσεων στην ΚΟΜΕΠ, και τό Ριζοσπάστη, στη συνηλησημο-δοχή από τό ίδιο τό ΚΚΕ της ύπαρ-ξης διαφοράς στην ήγεια, ανάμεσα στους Παράκο-Τσαλάκη και τον κύκ-λο του Φλωράκη. Χαρακτηριστικό πα-ράδειγμα για τις ΚΚΕδικές διαδικα-σίες όπου πάντα προέχει τό στοι-χείο της "ομοφωνίας" γύρω από κά-ποιο υποτιθέμενο "μετανοημένο" ήγετικό πυρήνα, συνθήμας με τις εϋ-λογίες του ΚΚΣΕ.

Πρόκειται για "δημοκρατικό έ-νοιμα" των λειτουργιών του ΚΚΕ, πρόκειται για ρωγμές ένδεικτικές ύποθεσκούσας κρίσης, προκειμένου πρόβλήματα ανάπτυξης ή αδιέξοδου;

Τα διλήματα

"Απλούστερα πρόκειται για τις ύπαρκτες και τερπότες δυσκολίες που αντιμετωπίζει άμεσα τό ΚΚΕ στην άμυνή του κεντρικών πολιτι-κών ζητημάτων: Ξέχσεις του κόμμα-τος με τό ΠΑΣΟΚ, τη κυβέρνηση και τη πολιτική ισορροπία της "Αλλη-λότητας", νέες σχέσεις του μαζικού κιν-ήματος με την πολιτική εξουσία, κρίση αλλά και άνοιγμα του "ό-παρκτη σοσιαλισμού". Η κρισιμό-τητα των έρωτημάτων και οι άμε-σες συνέπειες της άποιας απάντη-σης στο έπίπεδο της έπιρροής του ΚΚΕ και στις σχέσεις του με τον άστικό πολιτικό κόσμο, είναι, πιο άξύνουν και κατά κάποιο τρόπο πο-λιτικοποιούν τη συζήτηση και τις διαφωνίες:

Τό περασμένο της κυβερνητικής έ-ξουσίας από ΠΑΣΟΚ τινάζει στον έδρα την ως τ'ώρα στρατηγική του ΚΚΕ. Η "δημοκρατική διακυβέ-ρνηση της χώρας" με στόχο την "οί-κονομική ανάπτυξη προς θεοαδοστο-λαού και του τόπου" γίνεται κυβε-ρνητικό πρόγραμμα, που ύλοποιεί -ται από τό ΠΑΣΟΚ "αυτοδύναμα" με όλοσφαιρη πιά τη συγκοπή του συνόλου του άστικού πολιτικού κό-σμου. Σ' αυτό τό πρόγραμμα τό ΚΚΕ δεν γίνεται δεκτό παρά σάν "άρισ-τερό δεκανίκι" και συχνά χωρίς ανταλλάγματα.

Αυτή ή εξέλιξη ανάγκασε τό ΚΚΕ να κινήσει για ένα όλοκληρο διά-στημα, την περίοδο της "ομοποιητι-κής-αντιπολίτευσης" χωρίς κεν-τρική πολιτική γραμμή. Ο στόχος ήταν ή πείση στο ΠΑΣΟΚ για άναγ-νώριση και άνοιχτη συνεργασία με τό ΚΚΕ, που θα προήγε τις θέσεις του κόμματος στη κεντρική πολιτι-

κή σκηνή με ανταλλάγματα τις ύπρε-σίες του ΚΚΕ στη διαδικασία "αυ-τοσυγκράτησης" των κοινωνικών χώ-ρων και ιδιαίτερα του εργατικού κινήματος. Στόχος που έμεινε άνεκ-πλήρωτος παράλο που τό ΚΚΕ έδωσε όλα τα ανταλλάγματα.

Τό ΠΑΣΟΚ στριγνόμενο στις άρισ-τες σχέσεις του με την εργατική τάξη, την οικειοποίηση του προγ-ράμματος της ρεσορμιστικής άρισ-τερας και την δεδομένη άδυναμία του ΚΚΕ να χωρίσει σε "έξτρεμιστι-κή" γραμμή άνοιχτης άντιπαράθε-σης, ζητά τό πάντα δίνοντας τό έ-λάχιστο: άπαίει από τό ΚΚΕ την πλήρη στήριξη της πολιτικής του, θεωρώντας ήκανοποιητικό ανταλλά-γμα τό άνοιγμα στην έξωτερική πολιτική (Πολωνικό, προτάσεις ΕΕΣΣΔ για άσφαλισμό, "όχημα" στο ΝΑΤΟ κλπ) και άποκλείοντας προς τό πα-ρόν την προώθηση του ΚΚΕ στις σχε-σεις εξουσίας στο έσωτερικό της χώρας.

Τό ξεκαθάρισμα αυτής της στά-σης του ΠΑΣΟΚ, που έκπορεύτηκε με την "αυτοδύναμια" σάν "θέση άρ-χής", άνοίγει για τό ΚΚΕ ένα άδυ-νηρό δίλλημα:

Η άποδοχή της θέσης του έταί-ρου περιορισμένης εϋθύνης, μοιά-ζει άσφαλής και από την άποψη της ύποστήριξης των συμφερόντων της ΕΕΣΣΔ ήκανοποιητική (τό ΠΑΣΟΚ ή-ρε την πιο φιλορωσική θέση για τό πολωνικό άπ' όλες τις κυβερνήσεις της άύσης). Όμως για ένα κόμμα "νέου τύπου" σάν τό ΚΚΕ περιέχει έναν έπικίνδυνο διχασμό: Η άναγ-καία αντιπολιτευτική στάση των στελεχών και των οργανώσεων στοί-χάρους και στις διεδικτικές δεν "όλοκληρώνεται" σε κεντρική πολι-τική στάση του κόμματος. Η αντί-θεση ανάμεσα στις συγκρούσεις ΕΣΑΚ-ΠΑΣΚΕ από τη μία και τη κούνο-βουλευτική παρουσία του ΚΚΕ ή την άναπαύση κάθε κεντρικής άντιπα-ράθεσης με τό ΠΑΣΟΚ άπ' την άλλη, γίνεται όλο πιο φανερή και έπικί-νυνη άκόμα και για τη συνοχή της "κομματικής ομοδομίας". Κίνδυ-νος που διαπιστώνεται από ήγετι-κό στελέχη, όπως ό Ν. Κοτζιάς, που διαβλέπουν τό κόμμα να όδηγείται "δραματικά στον πρακτικό" και "πολιτικά στον πραγματικό".

Η άρνηση αυτής της στάσης του ΠΑΣΟΚ και ή άνάπτυξη της πίεσης με την άνάληψη πρωτοβουλιών έκει-πο με μέτρα, στο εργατικό κίνημα και την οικονομική πολιτική, κινεί-ζει να ύποδοχεται πολλά άλλα ταυ-τόχρονα ρισκάρε έπικίνδυνα. Η προοπτική του στριμωγμένου τοΰΠΑΣΟΚ με την κάλυψη και προώθη-ση της εργατικής άντίστασης στην ήμε-ρα Οικονομική Πολιτική, δίνει στο ΚΚΕ τις μεγαλύτερες δυνατότητες άνά-πτυξης της έπιρροής του μέσα και τό ταυτίζει με τις αδύτητες δια-θέσεις. Ταυτόχρονα όμως όδηγει σε όδυνση των σχέσεων του ΚΚΕ με τό ΠΑΣΟΚ και ρίσκο των ήξη περιόρι-μένων "γεφυρών" του ΚΚΕ με την κεντρική πολιτική σκηνή. Παράλλη-λα βάζει ένα μικρό (άλλά ίσως έ-πικίνδυνο) έρωτηματικό στη διάθε-ση του ΠΑΣΟΚ για εϋμενή στήριξη ή και ύποστήριξη σε σημαντι-κά παιχνίδια της ρωσικής διπλωμα-τίας. Άποψη που για ένα κόμμα σά-τό ΚΚΕ άποτελεί έπικίνδυνο τυχο-διωκτικό, όπως διαπιστώνουν άλλα ήγετικά του στελέχη, τονίζοντας:

"Ανδρουλάκης: Είναι τό ΠΑΣΟΚ όνα με της Άλλανης; και είναι καί έν-δειγμα".

Τό ξεκαθάρισμα ενός τέτοιου προ-σανατολισμού για τό ΚΚΕ άποτελέ-σε ένα πρώτο κεντρικό ζήτημα για

τό συνέδριο, και τό πλαίσιο για τό περιβόητο καυγά κορυφής "άριστε-ρών", "δεξιών", Παράκο, Τσαλάκη-Άλω-ράκη, Άνδρουλάκη στην Κ.Ε.

Διαφοροποιήσεις

"Όμως όπως έδειξε ό άγκος των γραμμάτων στον Ριζοσπάστη ή "δια-οανία κορυφής" μαζικοποιήθηκε και κατά κάποιο τρόπο πήρε άλλες δια-στάσεις με-τη συμμετοχή έκατοντά-δων μελών και στελεχών της βάσης. Είναι πάλι κάποιες πλευρές ή ήτσο λιτικής κατάστασης που δύνουν τη συζήτηση της κορυφής ένα χαρακτι-ρο άμεσων συνεπειών και καθορι-σμού της δράσης του κόμματος όη-μιουργώντας έτσι την τάση παρεμ-βασής και συμμετοχής και από άλ-λα κομματικά έπίπεδα:

Τό σκληρό οικονομικό μέτρο του ΠΑΣΟΚ, τό γρήγορο Ξεπεράσμα ήμε-τεκλογικής εϋφορίας, ιδίως μέσα στην εργατική τάξη, ή έμφάνιση της αϋθόρμητης διάθεσης των εργατών για πάλι ένάντια στην άνεργιακή

τήν λιτότητα, τό περασμένο της ΠΑΣΚΕ σ' ένα ρόλο "έσωτερικής έργοδο-σίας", δύνουν στις συνδικαλιστι-κές οργανώσεις του ΚΚΕ την εικό-να των δυνατοτήτων άντίθεσης που θα μπορούσε να έχει τό ΚΚΕ σάν άρ-γανωτής της εργατικής άντίστασης σ' αυτή τη περίοδο. Έτσι έμωνίζο-νται γράμματα και παρεμβάσεις στη προσηνδριακή διαδικασία που όπο-κλείνονται από τις "θέσεις". Ζη-τούν ένα πολιτικό προσανατολισμό του κόμματος που να στριγγίζει σ' αυτήν άκριβώς τη δυνατότητα, χαρά-ζοντας μία αυτόνομη πολιτική προ-οπτική και λίνοντας τά χέρια στο συνδικαλιστικό κομμάτι για άνά-πτυξη της παρεμβασής και της έπι-ρροής του. Μία τάση που έκφράζεται συγχυμένα και άποσπασματικά, ξε-φεύγοντας από τά όρια του "άρισ-τερού" φιλοσοβιετικού κέντρου πα-ρόλο που στην έσωκομματική συζή-τηση είναι μία από τις βάσεις στη-ρήξης του.

Ταυτόχρονα άπ' άλλες πλευρές πα-ράγεται ή αντίρροπη τάση. Η άνά-δειξη του ΚΚΕ σε τρίτο κόμμα, ή συ-νατότητα να έκφράσει κοινωνουλε-τικά τά διασπάσεις προς τό ΠΑΣΟΚ ή έξοδον της ΚΚΕας και τό όδι έξοδο διαφόρων άστενων παραγόν-των της παραδοσιακής άριστερας, οί δυνατότητες που προσφέρει ή περίοδος για άνοιγματα σε μεροστ-ρώματα ή και προχώρημα των σχέ-σεων με κομμάτια της άστικής τά-ξης δημοφιλών του ψέξιμο για "ά-ναγνωστικό" τύπου άπανθήσης στο πρόβλημα. Έτσι παρεμβάσεις πάλι στελεχών (ιδίαιτερα στελεχών του αντιδικτατορικού θ.Κ., έπιστη-τών και γενικότερα του "πολιτι-κού μένου" κομματιού του ΚΚΕ) ζητούν τό Ξεπεράσμα κάποιων "άναγνωστι-κών και σχεταριστικών" χαρακτι-ριστικών ώστε να μπορέσει τό ΚΚΕ να αναλάβει πιο ένεργό ρόλο στις κεντρικές πολιτικές διεργασίες στην προοπτική της συμμετοχής του στην διαμόρφωση ενός νέου μαζικό-πολιτικής έξουσίας. Και έδώ τό "έκ-

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ Κ' ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ Ω-ΧΥΡΩ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΩΦ

συχρονιστικό" κέντρο της κορυ-φής μοιάζει να ξεπερνιέται μιάς και σε πολλές από τις παρεμβάσεις δεν διατηρείται ό σεβασμός σε άκ-ρομυαία στοιχεία της συγκρότη-σης του ΚΚΕ όπως είναι ή άνευ ό-ρω ύποστήριξη της "Ανατολικής έϋ-ρώπης". Είναι χαρακτηριστικό ότι σ' αυτές τις παρεμβάσεις ό πρόβλημα τιμωός τείνει να άναρωτηθεί αν Ξε-περάστηκαν οί συνθήκες που όδηγ-σαν στη διάσπαση τού '68.

Τα "άδελφα" κομμάτια

Και σάν να μίν έσταναν όλα αυ-τά τό έρωτηματικά ή συζήτηση διε-ξάγεται σε μία περίοδο όπου στη "μεγάλη κοινότητα των άδελφώνκο-μμάτων" ή κατάσταση πνευματών έγ-κωμονεί κινδύνους και ιδεολογική άνοσοέπεια:

Η ιστορική ήττα των ευρωπαϊκών ΚΚ από την σοσιαλδημοκρατία που σημάδεψε τό τέλος της δεκαετίας του '70, τό Ξεπεράσμα της οικονομι-κής κρίσης στην Ανατολική Ευρώ-πη και την ίδια τη Ρωσία, ή κίνη-ση της εργατικής τάξης στις χώ-ρες του "παρκτη σοσιαλισμού" ή άποκορύφωμα ή Πολωνία, ή άπρω-διότητα της ρωσικής κατεύθυν-σης που σημάδεψε κάθε άλλαν ή-γεσία κάνουν τις Ισορροπίες μέ-σα στο ΚΚ ιδιαίτερα εύάλυτες.

Σε πολλά ΚΚ έμωνίζονται μία έ-ξιδόρηση "ταξική" αλλά και άκρα-τα φιλοσοβιετική άντιπολίτευση. Παραδοσιακοί ήγέτες, συνδικαλιστι-κά στελέχη, κομματικά διανομοει-τα προσπαθούν να όδηγήσουν την κρίση άπορριπτοντας με άποστορή-τους "χρισούς και έπιδορόρους" κεντρωτισμούς του '60, ζητώντας να ιδιότυπη "έπιτροπή στις ρίζες". Έξηνώντας την ήττα των ευρωπαϊ-κών ΚΚ με βάση τις ύποχωρήσεις στο εργατικό κίνημα για την άνά-πτυξη κεντρικών πολιτικών ομωμα-χιών που τελικά εϋνόησαν τους σο-σιαλιστές. Ζητώντας μία πιο σκλη-ρή συνδικαλιστική γραμμή σάν βάση για την άνάπτυξη των κομμάτων.

τικρόντας τη στρατηγική της άνά-πτυξης της Ανατολικής Ευρώπης που στριγγίτηκε στον δανεισμό και την άνάπτυξη συνεργασίας με την άύση. Άνάγοντας σε άπόλυτο κριτή-ριο της "ταξικότητας" και του προ-βληματισμού των ΚΚτών φιλοσοβιε-τισμού, έπιδιδώνοντας την πάλιν ένό-τητα "του σοσιαλιστικού κόσμου" ένάντια στον ήμπεριαλισμό και κα-ταθέτοντας κάθε τάση αϋτονόμιας στην πολιτική του κόμματος σάν ύ-ποχώρηση στις πιέσεις της άσι-κής τάξης. Η άνάπτυξη μιας τέ-τοιας τάσης μέσα στο Ιταλικό (Κο-σούτα), τό Ισπανικό ("Άγανατο"), τό Πολωνικό (Γκρόμσκι) ΚΚ δεν άρχε-τίσιμα περίεργο άν σε πολλά συ-μεία δεν ξεπερνούσε σε "καθαρότη-τα" και φιλοσοβιετισμό την ίδια τη ρωσική πολιτική; Πράγμα πουδέ-λνει ότι ή έξήγηση δεν πρέπει να άναζητηθεί στη λογική των "πρα-κτικών" αλλά στην ίδια την έξετε-ρική εξέλιξη των κομμάτων μπρο-στά στις πολιτικές και ιδεολογι-

κή εξέλιξεις και έκπληξεις που φαίνεται να συνεχίζει την προσπά-θεια να μη συγκεντρώνει όλα τ'αυ-τά της έπιρροής της σε μία δυτι-κή χώρα στο μοναδικό καλάθι του κάθε ΚΚ. Μπροστά στα προβλήματα της οικονομικής κρίσης, οί οικονο-μικές, έμπορικές, τεχνολογικές και διπλωματικές άνάγκες έπιβάλλουν ή μεγαλύτερη πλατύτητα σε άνοιγμα-τα στη άύση. Έτσι δίπλα στην προ-σπάθεια για βελτίωση των σχέσεων με τη σοσιαλδημοκρατία, δεν ύπαρ-χει άπορία διστομίας για άνάπτυ-ξη έπιρροής σε πιο "παράδοσια-κούς" έκφραστες της άστικής τά-ξης. Οί άριστες σχέσεις με τον Ξε-πεί δεν είναι χαρακτηριστικό του πό-ρω στην προσπάθεια να άναρρωτη-θεί ούτος καθεστώς του καπιταλιστέ-καυ τό καθεστώς της Στοιχειο-ποΰ δεν φαίνεται να μέτρησαν σω-τά οί "σκληροί άντιπασοκ" της ή-γεσίας του ΚΚΕ που άν κι άποτε-λούν τό πιο ρωσόφιλο κομμάτι της Κ.Ε., είδαν τον Πονομαρίω να κλει-νει ούσιαστικά τη συζήτηση στο συνέδριο ύποστηρίζοντας την με-τροπασή και "εϋέλκτη" άνεμετώ-πιση του ΠΑΣΟΚ.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ή συ-ζήτηση στο 11ο συνέδριο είχε να λύσει σημαντικά ζήματα στρατη-γικής -άκόμα και φυσιογνωμιακού κόμματος- ενώ παράλληλα έπρεπε να δώσει κεντρική πολιτική γραμμή-ά πάντηση στα προβλήματα που βάζει ή κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ μπροστά στο κό-μμα. Πολλά άπ' αυτά τά ζήματα άμψαν, κυρίως έξω από τις διαδι-κασίες του συνέδριου, τά περισσό-τερα έμειναν άναπάντητα, παρά'ού-τά τό ΚΚΕ τελείωσε θριαμβευτικά ένα άκόμα συνέδριο.

Οί άποκλείοντες προβλήματα -μοι της βάσης είχαν ήδη άποκλει-στεί από τη διαδικασία. Τό "άντιπα-σοκ" ήγετικό πολιτική περίοδος τό μένος του στη ύποσφορία άν τό ΠΑΣΟΚ είναι κόμμα "σοσιαλ-ρεσορμι-στικό" ή "ρεσορμιστικό". Οί έκλω-νές ένίσχυσαν, έστω όχι θεαματικά, τον Φλωράκη, και τό 11ο συνέδριο έλγηε.

η "εϋζητηση"

Στη προσηνδριακή ΚΟΜΕΠ, ποσότη- συνέλεια άποσφαιρη "διακριτικό", στις στήλες του Ριζοσπάστη έμφα-νίστηκαν άπόψεις προς όλες τις κα-τευθύνσεις: Προσπάθειες κριτικής του "κρατισμού" που χαρακτηρίζει τη στρατηγική του ΚΚΕ, έπαναπρο-οδορισμός του σοσιαλισμού σάν πε-ρίοδο πολιτικής έξομίας της έρ-ωτικής τάξης και όχι θεαματικό κόμματος στο όνομα των εργατών. Κριτική του οικονομισμού και της "άναπτυξιακής" ιδεολογίας που πε-ριορίζει τό περιεχόμενο της έπα-νάστασης στην κρατικοποίηση και άνάπτυξη των παραγωγικών δυναμει-ών. Διαφοροποιήσεις και κριτικές στη θεωρία των σταδίων που βάζουν σε έρωτηματικό τό όχημα "πραγμα-τική άλλαγή-δημοκρατία του σοσι-σοσιαλισμού". Άπαίτηση για βήθια και της κριτικής της "όλοκληρωτι-κού έπικοδομήματος" στις άνατολι-κές χώρες, έστω χωρίς (;) να ύπαί-νει σε έρωτηματικό ή "σοσιαλιστι-κή βάση" των καθεστώτων. Προσπά-θειες για τον έπαναστατικό παρα-δοξισμό και έμπεριών των εργατι-κών κινήματος ένάντια στο "στρα-τηγικό μινιμαλισμό" και την άντιπα-ράση του "μοντέλου της ΕΕΣΣΔ". Ταυτόχρονα δεκάδες γράμματα συνδικα-λιστών ή οργανώσεων που ζητούν "Έξκαθάρση ύποσθήσης απέναντι στο ΠΑΣΟΚ", "ένομιση και όλοκληρωση της πάλης απέναντι στην πολιτική του" - κλπ. και βέβαια τό μόνιμο προ-βλημα καταγγελίας του έσωκομμα-τικού συγκεντρωτισμού, οί διαπισ-τώσεις του χαμηλού έπίπεδου λει-

τουργίας των οργανώσεων, οί διαμο-ροποιήσεις στην τακτική οργανωτι-κού έλέγχου των μαζικών οργανώ-σεων κά.

Συζήτηση που σπειρίζονταν ιδίαιτε-ρα μέσα στο όξυμένο πολιτικό κλί-μα που χαρακτηριζόταν από την έν-ταση του άπερνιακού κινήματος και την δυσφορία που προκαλούσαν τά άναμενόμενα οικονομικά μέτρα.

Σ' αυτές τις συνθήκες ή ιδεολο-γική παρέμβαση του Άντρέα με τη συνέντευξη στο ΝΕΑ ήταν ή πρώτη πρόκληση στο ΚΚΕ να άνοίξει τό χα-ρτιά του. Η άμεση άπάντηση του Φλωράκη που σε προσηνδριακή πε-ρίοδο, έλασε με συνέντευξη τόπου-όλα τά ζήματα που είλθαν τόποθε-τηθεί για συζήτηση έδειξε τά όρια του έσωκομματικού "διαλόγου". Οί άπαντήσεις του Φλωράκη που έδαν τη γραμμή στήριξης της κυβέρνησης σάν πρώτο καθήκον και την διαπα-γίτευση των ανταλλαγμάτων στο ό-ρια της διάθεσης του ΠΑΣΟΚ, έπιβε-βαιώθηκαν στο "μορατόριουμ" Άντ-ρέα-Φλωράκη ύπό την έπσπετεια σο-βιετικής κατά την κηδεία του Μπρέζνιεφ. Η άλλαγή στάσης του ήρω-σικου τύπου, ή άναγγελία της έπιο-κεινης του Τζόνσον στην Άθήνα, έ-δειξαν τό προς τά ποθ θά έπρεπε να μαζέψει τη συζήτηση τό ΚΚΕ και για όσους δεν κατάλαβαν τό μήνη-μα ύπέρ ή ύποσθήσης του Πονο-μαρίω στο 11ο συνέδριο.

Οί άποκλείοντες προβλήματα -μοι της βάσης είχαν ήδη άποκλει-στεί από τη διαδικασία. Τό "άντιπα-σοκ" ήγετικό πολιτική περίοδος τό μένος του στη ύποσφορία άν τό ΠΑΣΟΚ είναι κόμμα "σοσιαλ-ρεσορμι-στικό" ή "ρεσορμιστικό". Οί έκλω-νές ένίσχυσαν, έστω όχι θεαματικά, τον Φλωράκη, και τό 11ο συνέδριο έλγηε.

Τό πιά ήταν ή πραγματική κατεύ-θυνση που έδωσε στο ΚΚΕ έγινε φα-νερό στις σοβαρές πολιτικές άπο-φάσεις που τό κόμμα κλήθηκε να πάρει άμεσα μετά. Παρά τούς φραστι-κούς λεονταρισμούς, της άπόσφασης του συνέδριου, τό ΚΚΕ "διαχωρίστη-κε" από την οικονομική πολιτική του ΠΑΣΟΚ χωρίς όμως να άναρρω-τει έστω και κάποιο τυπικό συγκε-κρμένο προγραμματισμό ένδρα-σοσων. Άκόμα και στο προσελεύστο-θέμα, των βάσεων, την ώρα που ό "διάλογος" Καθη-Μπαρτολόμιου προ-χωρεί τό ΚΚΕ συμμετέχει στην ένο-ρχήστρωση της "έθνικής ομοψυχίας" μέσα από τό όρημα ένημέρωστών "πολιτικών άρχόντων" χωρίς καμιά σοβαρή άντίδραση στην πασοκικήπο-λιτική.

Τό ΚΚΕ έκλεισε τό 11ο συνέδριο με μία άπόφαση που τό προσανατο-λίζει σ' ένα ρόλο "άριστερης όπιο θεοφακής" της κυβέρνησης. Μέ στό-χο να συγκρατεί αλλά και να συ-περιφέρει την άριστερη διασφαιρη άπέναντι στην κυβερνητική πολιτι-κή. Ταυτόχρονα με την έπιβίωση ή-όλο και μεγαλύτερη συμμετοχή στις διαδικασίες διαμορφώσης της, αλλά και στο μολόν των δυναμών ποτή-προσώπων και την έπιβίωση κάποι-ών άνοιστων εϋτε για τό ζήτημα μαξ-έπαναστατικής σοσιαλιστικής προ-οπτικής, εϋτε για τό ζήτημα της ά-κόμης κινήματος ένάντια στο "στρα-τηγικό μινιμαλισμό" και την άντιπα-ράση του "μοντέλου της ΕΕΣΣΔ". Ταυτόχρονα δεκάδες γράμματα συνδικα-λιστών ή οργανώσεων που ζητούν "Έξκαθάρση ύποσθήσης απέναντι στο ΠΑΣΟΚ", "ένομιση και όλοκληρωση της πάλης απέναντι στην πολιτική του" - κλπ. και βέβαια τό μόνιμο προ-βλημα καταγγελίας του έσωκομμα-τικού συγκεντρωτισμού, οί διαπισ-τώσεις του χαμηλού έπίπεδου λει-

ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΑΠΟΠΕΙΡΑΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Στις 18/1/83 ο Κώστας Εγγενιάσης, νεοσούλεκτος φαντάρος στο ΚΕΝ Καλαμάτας άποπειράθηκε να αυτοκτονήσει, αφού κρεμάστηκε από ένα δέντρο και ενώ βρισκόταν με τριήμερη αίμοδοτική άδεια. "Ας πάρουμε όμως τα γεγονότα με τη σειρά.

Δεκέμβρης 82: Μάξι με την 82 ΣΤ ΕΣΣΟ παρουσιάζεται και ο Κώστας στην Καλαμάτα. Από την άρχή είχε πρόβλημα με το στρατιωτικό και δὲν ήθελε να πάει φαντάρος. Κάτω όμως από την πίεση τῆς λιποταξίας, τῆς πρόσθετης θητείας και του στρατοδικείου που τον περιμέναν, αναγκάστηκε όπως και τόσοι νέοι, να παρουσιαστεί.

14/1/83: Πήρε τρεις μέρες αίμοδοτική άδεια. Ήταν από τους "τυχερούς" που δὲν είχαν πρόβλημα με την υγεία τους και μπορούσαν να δώσουν αίμα. Τίς μέρες τῆς άδειας του τίς πέρασε σίτι του με τους δικούς του, τῆ μητέρα και τον μικρό αδελφό του. Ο πατέρας του έχασκετωθεῖ σὲ αυτοκινητιστικό δυστύχημα πριν από καιρό και ο Κώστας θά ὑπηρετούσε 12 μήνες σάν προστατής.

17/1/83: Έληγε ἡ άδεια του και ἔπρεπε να γυρίσει ξανά στο Νταχάου τῆς Καλαμάτας. Ξεκίνησε τὴν Δευτέρα 17/1/83 με συναδέλφους του με τὸ λεωφορεῖο για τὸν γυρισμό. Όταν ἔφτασε στο "Άργος" και αφού βρισκόταν σὲ άσκημη ψυχολογική κατάσταση, αποφάσισε να μὴν μπει στο κέντρο αλλά να γυρίσει σίτι του. Χώρισε από τους συναδέλφους του και μπαίνοντας σὲ ταξί γύρισε στο Χαϊδάρι. Ἐπε ψέμματα στήν μητέρα του ότι τὸ ἔδωσαν ξανά 4 μέρες αναρρωτική άδεια για να δικαιολογήσει τὸν ξαφνικό του ἔρχομό.

18/1/83: Τὴν ἄλλη μέρα είχε ἀποφασίσει να γυρίσει στήν Καλαμάτα πριν τὸν βγάλουν λιποτάκτη. Τὸ με σήμερι και ἐνῶ ἔτρωγε με τους δικούς του, σηκώθηκε βγήκε ἔξω στὸν κήπο και αφού πήρε τὸ σκονί που ἔδεναν τὸν ἀκού τους, κρεμάστηκε από ένα δέντρο. Οἱ δικοί του ἄκουσαν τὰ γαυγίσματα του σκύλου και βγαίνοντας ἔξω τὸν βρήκαν κρεμασμένο. Τὸν πήγαν στο 401 ΓΣΝ σὲ κατάσταση φυτοῦ. Ο ἔγκφαλός του δὲν λειτουργοῦσε και οἱ γιατροί τὸν ἔβχαν για νεκρό. Σιγά-σιγά όμως ἀρχισαν να λειτουργοῦν οἱ αἰσθήσεις του και σήμερα εἶναι ἀρκετά καλύτερα.

Οἱ "ἔρευνες" τῆς ΕΣΑ: Μετά τὴν ἀποπειρα, ἤρθε ἡ ΕΣΑ και ἀρχισε

τίς "ἔρευνες" για τὰ αἷτια τῆς αυτοκτονίας. Οἱ ἔρωτήσεις τους στρέφονταν ἀποκλειστικά στο θέμα τῶν σχέσων του με κοπέλες και στο ἄν είχε "ἔρωτική ἀπογοήτευση". Οἱ δικοί του ἀπάντησαν ὀργισμένοι γιατί δὲν είχε σχέση με καμιά κοπέλα αὐτὸν τὸν καιρό. Οἱ ΕΣΑ τζήδες φυσικά θά συμἔραναν ότι ο Κώστας εἶναι τρέλος που ἔτσι κ. ἄλλως κάποτε θά αυτοκτονοῦσε. Δὲν ἀπάντησαν όμως γιατί δὲν αυτοκτόνησε ὅσο καιρό ἦταν πολίτης και τὴν ἐποχή που σκοτώθηκε ὁ πατέρας του.

Ο κ. Δροσογιάννης και οἱ καραβανάδες τῆς Καλαμάτας πιθανόν να τὸ ἔδωσαν, ἄν ζήσει τελικά, ἀναβολή για ἓνα ἢ δυὸ χρόνια, μᾶς και

προλάβει σ' αὐτὸ τὸ διάστημα και αυτοκτονήσει ἐπιτέλους. Γιατί σὺμ φωνα με τὸ πιστεῦ του ὕμνου - νου-στρατηγοῦ Δροσογιάννη, δὲν εἶναι δυνατόν να ἀποφευχθεῖ μιὰ αυτοκτονία ἀφού ἐξαρτάται μόνο ἀπὸ τὴν ψυχολογική κατάσταση στήν ὁποία βρίσκεται αὐτός που τὴν ἐπιχειρεῖ.

Φυσικά ὁ κ. ὕμνουργός, σάν πρῶην στρατιωτικός που εἶναι, δὲν μπορεί και δὲν θέλει να καταλάβει γιατί αυτοκτονοῦν οἱ φαντάροι, ἐπομένως δὲν ψάχνει να βρεῖ τίς αἷτιες που προκαλοῦν τίς ἑκατόμβες τῶν νέων παιδιῶν στο στρατό, στίς συνθήκες ζωῆς τῶν φαντάρων και στὸν στρατό τὸν ἴδιο, ἀλλά στὸν δρικτη νοημοσύνη και στή δόση τρέλας του κάθε φαντάρου.

Καθόνι, ἀπομόνωση, ἀγχος, ἀθλιές συνθήκες διαβίωσης, νέκρωμα τῆς σεξουαλικότητας, ἀγχαρείες, ψυχολογικές πιέσεις, σωματική κούραση, ἀπνία, ρομποτοποίηση, ὅλα αὐτὰ για τὸν Δροσογιάννη και τὸν Ἄντρεα, για τους καραβανάδες και τους στρατηγοῦς δὲν ὑπάρχουν. Γι' αὐτούς τὸ πρόβλημα τῶν αυτοκτονιῶν ἴσως θεί με τὴν πρόσληψη στὸν στρατοψυχολογῶν. Μακάρι να προσλάβουν ἀρκετούς ἀπ' αὐτούς μήπως μειωθεῖ ἡ ἀνεργία που τους δέρνει και μήπως καταφέρουν να κάνουν ψυχοθεραπεία στους καραβανάδες. Κανένας δὲν ἔχει τὴν ἀπάντηση. Ἴσως τους γυρίσουν πίσω στήν παιδική τους ἡλικία και καταφέρουν να ἐντοπίσουν τὰ πράγματα που τούς ἔκαναν να γίνουν στρατιωτικοί.

ΡΟΚ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ!

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ EX-HUMAN

Σ' ἓνα παλιὸ τριώροφο κάπου στήν Ἀχαρνῶν. Περικυκλωμένο ἀπὸ δεκάδες καλοστοιβαγμένα διαμερίσματα - κλυβιά, με τίς ΤV να ἐκποπίζουν τίς ἀνθρώπινες φωνές, να κλέβουν τὴ σκέψη τῶν θεατῶν με τὸ "κόλπο" τῆς παθητικοποίησης. Με τὸ βοήθητῆς κυκλοφοριακῆς συμφόρησης, αὐτὴ τῆ βαβούρα χωρίς ἀρμονία, ρυθμό, με τὸ "ἀναγκαῖο" βαθμὸ νέφους. Πολλά λείπουν για να συμπληρωσαν ἓνα σκηνικό που πιέζει, πιέζει ἀσφυκτικά. Και πῶς να "ξεφύγεις" ἀλλωστε; Χῶρο διασκέδασης φανταχτεροῖ με φαναχτερά ντυμένους συνομήλικους, ἡ μουσική ἀπὸ μᾶς μέχρι σπάνια ν' ἀγγίζει τὸ συναίσθημα και παν' ἀπ' ὅλα οἱ ἔμποροι. Ἐμπορεύονται τὸ κάθε τί. Ἀπολαῖστε και πληρώστε. Και κείνες οἱ δουλειές που γίνανε δυσῆρεςτες. Κι ὅταν δουλεύεις; Ἐχουν παραγριέψει τ' ἀφεντικά, σὲ στίβουνε μιὰ και κἀλή κι ὕστερα σὲ πετάνε για να ἐνωθεῖς ξανά στήν στρατιά με τους "ἀναμένοντες ἐργασίαν". Στὴ δουλειά στίβουνε τους ἐργάτες, ἀνεβαίνει ἡ ὑπεραξία, στήν ἀνεργία ἀνοίγουνε τίς κἀνουλες του ρατισμοῦ ἐναντία στους νέους που δὲν τους θέλουν στήν δουλειά. Και μὴν ξεχνάμε: Μῆνες πρωτοῦ πάμε. Ἡ θητεία στο στρατό δὲν θάχει τελειωμό.

μιὰ πολὺβουη παρέα. Κάποιος πλάνει στήν κιθάρα ἓνα δικὸ του κῶμμάτι, οἱ ὑπόλοιποι ἀκοῦν προσεκτικά, μετὰ τὰ σχόλια. Τὸ "στούντιο" τῶν EX-HUMAN, ἓνα δωμάτιο 2x3 μονωμένο με θελιζόλ. EX-HUMAN: "Μόλις πιάσαμε αὐτὸ τὸ δωμάτιο, μαζί με τ' ἄλλα παιδιὰ που εἶναι δίπλα, μᾶς τὴν ἔπεσε ἡ ἀστεινομίμια. Πήγαν μέσα, ἀρχισαν να ψάχνουν ὄχι για ναρκωτικά, κἀναν σ' ὅλα τὰ παιδιὰ ἐφαρμόζωση. Τελευταία μᾶς ζήτηνε πολὺ συχνά ταυτότητες. Ὅπου και να πᾶς για βόλτα, τσοῦπ πετάγονται μπροστά σου. - "Παίζουμε σὲ συναυλίες γιατί ἔχουμε και μεῖς διάφορα προβλήματα

τα και τὰ ἐκφράζουμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο στο-ος ἄμοιθέατες μας... Δὲ λέω μόνο σ' αὐτούς, ἀλλά ὅμοια κι αὐτούς δὲν τους ἔβουμε, θέλουμε ἔτσι να τους γνωρίσουμε να ἐπικοινωνήσουμε μαζί τους. - "Πέρα ἀπὸ τὸ τί κόσμος μαζεῦεται σὲ μιὰ συναυλία, ἐμεῖς θέλουμε να μαζεῦονται για τὸ περιεχόμενο του στίχου. Ἄλλοι ἔρχονται ἀπὸ περιέργεια, ἄλλοι για ἐπίδειξη. Πᾶρε για παράδειγμα αὐτούς που τὸ μόνο που τους ἐνδιαφέρει εἶναι πῶς να ντυθοῦν καλύτερα πᾶν. Γι' αὐτὸ φροντίζει τὸ "Remember". Βοδεῖουν τὸν κόσμο τὰ λεστά, γελίζουν τίς τσέπες τῶν ἐμπῶρων με λεστά μόνο για ἐπίδειξη.

EX-HUMAN'S
ΑΥΤΗ ΜΑΣ Η ΕΜΕΡΓΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΙΣΤΕΥΟ ΝΑ ΤΙΘΕΤΑΙ ΣΑΝ ΚΑΡΘΙΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΡΑ ΜΑΡΑΖΟΝΟΥΝ ΤΙΣ ΑΡΤΑ ΔΕΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΘΕΝΟΣ, ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΑΙΣΙΟΔΟΣΙΑ, ΤΟΝ ΕΦΙΑΛΤΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΝΘΕΝΩΣΗ ΠΟΥ ΑΚΟΥΝ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΤΡΑΤΟΣ.

ΠΟΛΛΟΙ ΝΟΜΙΖΟΥΝ ΟΤΙ ΤΩΡΑ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΞΕΠΕΡΜΙΕΤΑΙ ΟΤΙ ΤΩΡΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΗ Η ΔΙΑΒΙΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΓΕΜΙΚΑ ΠΙΕΡΝΑ Η ΘΗΤΕΙΑ "ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΣ". ΑΥΤΑ ΣΥΝΗΘΟΣ ΕΙΠΕΡΝΟΜΤΑΙ ΑΠΟ ΑΤΟΜΑ ΚΑΡΘΙΑΣ ΞΕΠΕΡΛΕΞΜΕΝΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΟΥΝ ΟΤΙ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΟΥΣΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΙΔΕΕΣ ΤΟΥΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΠΑΡΑ ΣΥΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΣΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ: ΣΤΟΝ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟ ΑΡΜΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ. ΣΥΝΗΘΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΘΙΣΤΟΥΝ ΣΑΝ ΜΗΧΑΝΕΣ, ΣΑΝ ΡΟΜΠΟΤ "Η ΣΑΝ ΠΙΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΤΟΙΜΟΥΣ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΚΑΡΘΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΑΤΑΧΗ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΠΙΟ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟ ΤΙΣ ΠΙΟ ΔΥΣΜΕΝΕΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΥΠΟ-

- "Εἶναι συγκροτήματα που πάνε σὲ συναυλίες μόνο και μόνο για διασημότητα. Τους ἀναγκάζουν οἱ ἐταιρείες για να πουλάν τους δίσκους τους, να κάνουν συμβόλαια τέτοια, ὅστε εἶναι ὑποχρεωμένοι να παίξουν. Σκοπός εἶναι να παίξουν αὐτὸ που θέλεις να παίξουν. Οἱ ἐταιρείες πάντα σου λένε ν' ἀλλάξεις τὰ τραγούδια, τους στίχους. Ἐμεῖς όμως θέλουμε να φτιάχουμε κομμάτια που οἱ στίχοι τους να βράννε. - "Γιατί; Γιατί μᾶς βάρανε κι ἐμεῖς παντοῦ. Στὸ θαρρακίετο που δούλευα ἐξωτερικός εἶχα ξεποδαρισθεῖ. Ἦθελα να πληρώσω τὴν κιθάρα και τὸν ἐνισχυτή μου. Μετὰ, σέ λίγο θά μᾶς παίρνανε φαντάρους. Ἐτύχως δὲν τους ἔπαιρνε να πηγαῖνουμε στὰ 18. Ὅταν ἔγινε ἡ συναυλία για τὸ στρατό, ψάχναμε να σῶς βροῦμε για να παίξουμε γιατί μᾶς καιῖε πολὺ τὸ πρόβλημα και ἔχουμε μάλιστα δυὸ-τρία κομμάτια, του "Στρατιώτη", τὸ "Στρατοδικεῖο" βγάλαμε κι ἓνα χαρτί που τὸ δίνουμε στήν παρέα. - "Νομίζουμε ὅτι ὅταν γίνεται μιὰ συναυλία, τὰ συγκροτήματα που παίζουν πρέπει να ἐξυπηρετοῦν τὸ σκοπο για τὸν ὅποιο γίνονται. Ἐτσι μπορεί να ὑπάρχει ἀνταποκρίση και θέλουμε να ὑπάρχει, ὄχι να γίνεταῖ ἄμωλία σὲ ἀδελφὸ κοινό. Δὲν τὰ κάνουμε για διασημότητα (Οἱ "ἀνυπάρχοι δάλεγοι ΔΕΝ ΕΙΜΑΤΕ ΘΕΛΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΠΛΕΥΣΟΥΜΕ..."). Θέλουμε να δη μιουρηθεῖ ἓνα κίνημα για μιὰ κοινωνία χωρίς κράτος, ἀφεντικά ἐκμετάλλευση για αὐτὸ και τὰ τραγούδια μας πλάνουν θέματα, ὅπως: στρατός, πόλεμος, πολιτεύμα, ἀστυνομηση κλπ. - "Τὸ κακό με τίς συναυλίες εἶναι ὅτι ὅταν τελειῶνουν, σταματᾶ και ἡ σχέση μας με κείνους που ἐκπαίζονται με τὴ μουσική μας. Δὲν ὑπάρχουν μόνιμα στέκια για να μπορεῖ να συνεχισθεῖ αὐτὴ ἡ σχέση με τὸν κόσμο. Κι ἄμα δεῖς, σήμερὰ σὲνα νε μύτη κατὰ γειτονιές πολλά συγκροτήματα."

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΟΧΙ ΣΤΡΑΤΟ ΣΤΑ 18

Όσο κι αν ο ύφυπουργός άμυνας Δροσογιάννης κάτω από γενικότερες πιέσεις δήλωσε ότι τό νομοσχέδιο γιά τό μάντρωμα τής νεολαίας στους στρατώνες από τά 18 θά εφαρμοστώ μόνο γιά "έκτακτες ανάγκες", αυτό δέν άναιρεί ούτε τίς προθέσειςκαί τίς μιλιταριστικές επιδιώξεις τής κυβέρνησης ούτε τό ότι ή "επιχείρηση στράτευση στό 18" μπαίνα στή τελική τής φάση.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τά τελευταία χρόνια ή άνεργία καί ή δυσφορία μέσα σέ πλατιάστρω μάσά τής νεολαίας άπλώνεται μέ γρήγορους καί άνησυχητικούς ρυθμούς, γιά τούς καπιταλιστές. Η "νεανική έγκληματικότητα" άνεβαίνει μαζικά ό τρόμος τών κάθε είδους άξιοπρεπών κυρίων πού ζητούν τήν έξόντωση τών παραχοπιών, τών χούλιγκάν, τών τσαντάκηδων, ροκάδων καί πάει λέγοντας. Παράλληλα γιά πρώτη φορά μετά τήν περίοδο τών κατάληψεων στό Πανεπιστήμια ενάντια στον 815 έμφανίζεται μέσα σέ νεολαιστικό χώρο, μέσα στό γυμνάσιο, ένα κίνημα πού άπειλει νά ταράξει τά ήσυχανερά, καί τόν ήπιο διάλογο μέ τούς καθηγητές καί τούς λυκειάρχες. Οί μαχητικές διαθέσεις, διάχυτες σ' αυτή τή φάση, βρίσκουν λίγες φορές διεξοδο, δείχνουν όμως ότι ένα πιά μαζικό ξέσπασμα μέσα στό γυμνάσιονάδ είναι πιά άδιανόητο.

Οί ρεφορμιστικές παρατάξεις ΚΝΕ Ρήγας Θεραϊός, πού θά μπορούσαννά παίξουν ένα ρόλο χειραγώγησης του κινήματος μετρούν από καιρό τά λάφανα τής έπιρροής τους μέσα στό σχολεία. Δέν είναι λίγες οί φορές πού ή έπιρροή του κινήματος περνάει μέσα στίς γραμμές τους καί τότε τό λόγο έχει ή καθοδήγηση μέ τίς διαγραφές.

Μέσα σέ μιά προοπτική βαθαίμα - τος τής κρίσης του καπιταλισμού, τήν ώρα πού τό νεολαιστικό κίνημα άρχίζει νά συσπειρώνεται στήν πάλη ενάντια στήν έξοντωτική θητεία μέσα κι έξω άπ' τούς στρατώνες, ενάντια στό άστικό σχολείοκαί τήν άνεργία, ή κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ξετυλίγει μιά επίθεση.

η επιθεση

Παράλληλα μέ τήν κάλλιέργεια ένός αντινεολαιστικού ρασιισμού, πλάι στήν έπιχειρηση άστυνόμευσης τής ζωής στους χώρους πού συχνάζει ή νεολαία, στήν προσπάθεια νά επιβληθεί ό άστικός έκουγχρονισμός καί ή όμαλοποίηση τής ζωής μέσ' τά Πανεπιστήμια καί στήν "έξοδο" γιά τήν άπομόνωση του κινήματος μέσα κι έξω άπ' τούς στρατώνες, ή στράτευση στό 18 άποτελεί μιά κλιμάκωση όλων αυτών τών επιθέσεων.

Τήν ώρα πού οί άστικοί θεσμοί, ή οίκογένεια, τό σχολείο κλπ., άδυνατούν νά εύνουχίσουν τούς πόθους μας γιά μιά νέα ζωή χωρίςέκ μετάλλευση καί καταπίεση, άδυνατούν νά διαμορφώσουν τά αυριανά

ρομπότ πού όλη ή ζωή καί ή δημιουργία τους θά τροφοδοτούσαν τά προγράμματα έξορθολογισμού καί έκσυγχρονισμού του ΠΑΣΟΚ έρχεται ό μιλιταρισμός νά δώσει τή διεξοδο σ' αυτή τή κρίση.

Τό "μεγάλο σχολείο", ό στρατός, σάν μηχανισμός έρχεται νά έκπληρώσει αυτή τήν άνάγκη. Η έξουσία τών καρβανάδων άπέναντι στήν "ύπό διαμόρφωση" νεολαία έχει πολύ πιά ισχυρά στηρίγματα άπ' ότι αυτήτών καθηγητών μέσα στό σχολείο. Οί άπειθαρχοί θεωρούνται ύπονομευτές του άξιόμαχου καί τής πειθαρχίας του στρατού στρέφονται κατά τής πατρίδος καί τιμωρούνται μέ τά στρατοδικεία καί τίς φυλακές άνάλογα. Έτσι, μέσα στους στρατώνες ή προσπάθεια ιδεολογικής ίσοπέδωσης τής νεολαίας τήν βρίσκει φανερά άσφραγισμένη. Τό ξεκομα καί ή κοινωνική άπομόνωση, ή ήλίθια έκπαίδευση καί ή τυφλή ύπαταγήσθήν έραρχία άνοίγει τό δρόμο στή μαζική παραγωγή ρομποτοποιημένων συνειδήσεων. Αυτή ή λειτουργία του στρατού, έχοντας γά άντιμετωπίζει έναν άνθρωπο δυναμικό τών 18, πού ή πείρα από άγώνες ενάντια στήν έκμετάλλευση καί καταπίεση είναι μικρή, μπορεί έτσι νά έχει πιά μέ γάλα άποτελέσματα. Από τήν άλλη ιδεολογίες έθνικιστικές καί σωβινισμού ενάντια στους Τούρκους θά έχουν πολύ μεγαλύτερη δυνατότητα νά άναπτύσσονται άνεμπόδιστα.

Οί συνέπειες αυτής τής κατάστασης μπορεί νά έχουν καί πιά μακρόχρονα θετικά -για τούς άστούς- άποτελέσματα. Από τή μιά, ή ένίσχυση του άξιόμαχου του στρατού καί του αντίτουρκικού σωβινισμού, θά δώσει μεγαλύτερα έπιχειρήματα στήν έλληνική άστική τάξη νά τρίζει περισσότερο τά δόντια στους τούρκους στρατοκράτες. Τό παραπέρα βούλιαγμα καί μπλέξιμο στή δίλη του άνταγωνισμού στό Αίγαίο, καί μιά πιθανή σύρραξη θά βρεί τούς Έλληνες στρατοκράτες μέ "αύθονο κρέας γιά τά κανόνια τους". Μιά μέθοδος γιά τήν έκτόνωση τών έσωτερικών προβλημάτων καί τών δυό χωρών πού τήν έχουμε ξαναδεί παγκόσμια, συχνότερα τά τελευταία χρόνια.

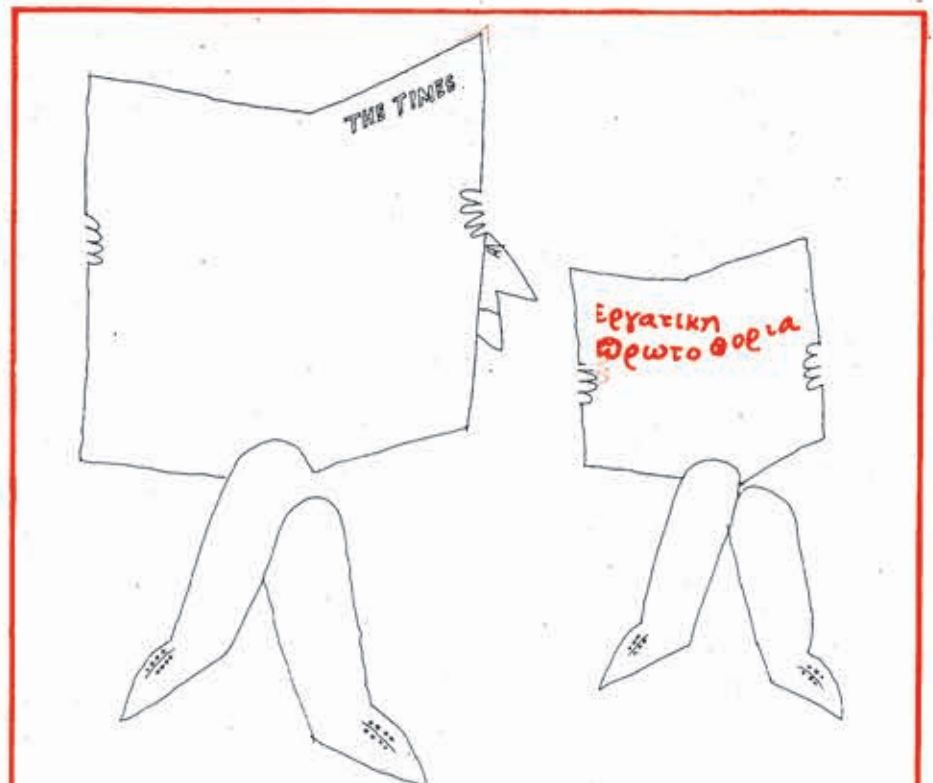
η αντισταση

"Όπως καί επί Ν.Δ., τό νομοσχέδιο γιά τή στράτευση στό 18 συνά νησε αντιδράσεις από μεγάλα κομάτια τής νεολαίας, πράγμα πού άναγκάζει τήν κυβέρνηση νά "έλίσσεται" γιά νά άποσύγει μιά άμηση καί κατά μέτωπο επίθεση άπ' τή μεριά του κινήματος. Έτσι οί άρχικές διαψεύσεις τών δημοσιευμάτων τών έγκεφάλων του συγκροτήματος Λαμπράκη, προσπαθούν νά έσησυχάσουν τήν κοινή γνώμη. Όμως ή προσπάθεια νά περαστεί άπαρατήρητο τό νομοσχέδιο μοιάζει μέ τήν προσπάθεια του έλέφαντα νά κρυστεί πίσω από μιά καρφίτσα. Κάτω από τίς ποικίλες αντιδράσεις (άνακοι-

νώσεις τών κομμάτων, θύελλα άντιδράσεων μέσα στό σχολείο) ή κυβέρνηση άνακοινώνει τελικά ότι ή εφαρμογή του θά γίνει σέ περίπτωση "έκτάκτων άναγκών". Διευκρίνιση βέβαια γιά τό τέ έννοούν μέ τίς "έκτακτες άνάγκες" δέν πρέπει νά περιμένουμε. Καί βέβαια μ' αυτές δέν έννοούν ένα πόλεμο γιά τί σ' αυτόν τό καθεστώς τής γενικής έπιστράτευσης ζεπερνά κάποιο λύ τά όρια ένός τέτοιου νόμου. "Έκτακτες άνάγκες" γιά τούς καπιταλιστές καί τό ΠΑΣΟΚ δημιουργούνται από τίς σημερινές τους επιδιώξεις. Άπ' τή μιά ή άνάγκη τών άστών νά συγκρατηθούν οί άπαιτήσεις τών εργαζομένων καί τών άνέργων, άπ' τήν άλλη ό άνταγωνισμός μέ τήν Τουρκία δημιουργούντό πλαίσιο μέσα στό όποιο προβάλλουν κάθε είδους "έκτακτες άνάγκες": περισσότεροι έξοπλισμοί, άνάπτυξη τής πολεμικής βιομηχανίας, έθνική ένότητα, συμφιλίωση καί συσπείρωση γύρω από τήν κυβέρνηση "όλων τών έλλήνων" γιά νά γίνουν άνταγωνιστικές οί έπιχειρήσεις τών έλλήνων καπιταλιστών, ισχυρός καί άξιόμαχος στρατός, πειθαρχημένη εργατική τάξη, νεολαία πού δέν δημιουργεί προβλήματα.

Άπέναντι σ' αυτούς τούς προσα-

νατολισμούς, σήμερα ή μάχη ενάντια στή στράτευση στό 18, έρχεται νά δώσει ένα πρώτο χτύπημα. Οί δυνατότητες γιά μαζικές κινητοποιήσεις μέσα στό σχολείο καί έξω άπ' αυτά είναι άρκετά φανερές. Σέ μιά τέτοια κατεύθυνση κινείται τόσά "Έπιτροπή γιά τό Στρατό", όσο κι άρκετές ομάδες μαθητών άπ' τά σχολεία. Έτσι ή προοπτική μιάς άνάπτυξης ένός κινήματος γιά τό στρατό έξω άπ' αυτόν, όχι μόνο ενάντια σ' αυτό τό νόμο αλλά καί γιά τήν μείωση τής θητείας καί τήν συμπαράσταση στον άγώνα τής νεολαίας πού έχει περάσει τίς πύλες τών στρατώνων, άνοίγεται σήμερα μπροστά μας. Γιά πρώτη φορά μετά τήν έπιτυχημένη προσπάθεια τών άγωνιστών φαντάρων καί τής Έπιτροπής γιά τό Στρατό νά πέσουν τά τείχη τής σιωπής γύρω από τούς στρατώνες, άνοίγεται ή δυνατότητα μετατροπής τής πλατείας συμπάθειας στό κίνημα τών φαντάρων, σ' ένα μαζικό κίνημα τής νεολαίας έξω από τούς στρατώνες. Έτσι ή δυνατότητα "των δεκανέων νά μαζέψουν τά θνείρα μέ τίς κωνές τους" χωρίς νά συναντούν τήν αντίστασή μας μέσα στίς μονάδες στενεύσει όλο καί πιά πολύ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ * Εφημερίδα τής Ο.Σ.Ε. *
Υπεύθυνη: Μαρία Στύλλου * Μενάνδρου 50 * Ομόνοια
Αθήνα 101 * Τηλέφωνο: 524 1001
Έκτύπωση Όφσετ: Α. Φλώρος, Η. Άρχοντας * ΤΥΠΟ 35
Βαλτετσίου 35 * Έξάρχεια * Τηλέφωνο: 361 3914
Κυκλοφορεί στό κεντρικά περίπτερα καί βιβλιοπωλεία

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΚΕΤΕ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ!

ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Για μία ολόκληρη βδομάδα οι μαθητές και οι μαθήτριες του Ιου ΚΕΤΕ Ζωγράφου έδωσαν ένα αγώνα που πέρα από τα συγκεκριμένα αίτηματά που ανέδειξε, έφερε στην επιφάνεια τη δύναμη μιά και τις αδυναμίες ενός νέου μαθητικού κομματιού του μαθητικού κινήματος που κάνει τώρα την εμφάνισή του.

Για χρόνια ολόκληρα, η λογική ταιγαυα καλοή μαθητή που διαβάζει, διαβάζει για να περνάει τις εξετάσεις και να πάρει ψηλούς βαθμούς είχε κυριαρχήσει διαλύοντας έτσι το κίνημα μέσα στα γυμνάσια. Το κινήμα των βαθμών αντικαθιστούσε το "κινήμα" της καταπίεσης και της ιδεολογίας του αστικού σχολείου. Για χρόνια ολόκληρα, η λογική του "πρώτου στα μαθήματα, πρώτου στον αγώνα", "Μαθητές καθηγητές είναι συναγωνιστές" κ.α., η λογική των ρεφορμιστών εγκλωβίζε τους μαθητικούς αγώνες σε άνωφελεις "συζητήσεις" με τους καθηγητές ή στην καλύτερη περίπτωση σ' ένα χαρτοπόλεμο με το υπουργείο Παιδείας.

Η απάντηση όμως του κινήματος στο Ιο ΚΕΤΕ Ζωγράφου ήταν κάπως διαφορετική, πρωτότυπη για την ιστορία του μαθητικού κινήματος που ανοίγει όμως προοπτικές δυναμικών αγώνων για όλα τα σχολεία. Η κατάληψη, έφερε στο προσκήνιο τη διάσταση που υπάρχει ανάμεσα στους μαθητές και τους καθηγητές. Κατάρχηδες, απολίτικοι και Κουκουέδες καθηγητές ζητούσαν την παραδειγματική τιμωρία των πρωταίτιων της κατάληψης με αποβολές. Απαγορεύουν μιά ανοιχτή μαθητική συζήτηση που καλέστηκε για να οργανωθεί ή συμπαράσταση, απειλούν με εισαγγελία και αστυνομία και τέλος κάνουν κυριολεκτικά "ΛΟΚ-ΑΟΥΤ" κλείνοντας τις πόρτες και αφήνοντας τους μαθητές έξω. Από την άλλη, οργανώνουν τους "γονείς" για να παίξουν ρόλο στο να σπάσει ή κατάληψη.

Στο ίδιο το κίνημα υπήρξαν κάποιες αδυναμίες, που έχουν να κάνουν σίγουρα με την έλλειψη πείρας, με το ότι μιλάμε για ένα κίνημα που σήμερα κάνει τα πρώτα του βήματα. Τόσο τα αίτηματά που ήταν κάπως α ξεκαθάριστα, όσο και κάποια προβλήματα δημοκρατικής λειτουργίας σε τίποτα δεν μελώνουν τη σημασία και την αξία του αγώνα, πράγμα που φάνηκε άλλωστε από τη λύση με την οποία θέλησαν να το χτυπήσουν οι καθηγητές και οι κνίτες. Οι τελευταίοι μάλιστα έφεραν τις μαμάδες και τους μπαμπάδες τους στο "Σύλλογο Γονέων" για να αποφασίσουν το σπάσιμο του αγώνα.

Η εμπειρία όμως που αποκτήθηκε στις λίγες μέρες τις κατάληψης ήταν άρκετη για να οδηγήσει τους μαθητές στην άμφισβήτηση του ρόλου των καθηγητών, της εξουσίας πάνω στους μαθητές, στην άμφισβήτηση του κανονισμού για τις μαθητικές κοινότητες (έκλογη συντονιστικής επιτροπής στην κατάληψη). Τέλος η δημιουργία της "Συμπέριωσης μαθητών Ιου ΚΕΤΕ" ήταν ίσως η μεγαλύτερη κατάκτηση του κινήματος, αφού από την δράση της θα εξαρτηθούν πολλά. Εξαρτηθεί το κατά πόσο θα βαθύνει ο προβληματισμός που άνοιξε μέσα στην κατάληψη για το ρόλο του αστικού σχολείου, για την έξωσια του καθηγητή, το άστικό περιεχόμενο των μαθημάτων, και την αντίσταση τους στα έργαστάσια και στους στρατώνες.

Ο Κατάρχης όμως και το σύνολο των καθηγητών δεν μείνανε με τα χέρια σταυρωμένα. Με τις υποδείξεις του Υπουργείου Παιδείας από ότι φαίνεται προσπάθησαν να σβύσουν την σπύθα που άναψε στα "χωρικά τους ύδατα" μιά και το κλίμα στα τεχνικά λύκεια είναι άρκετά επικίνδυνο γι' αυτούς.

3.000 μαθητές στη Θεσσαλονίκη διαδηλώνουν στους δρόμους της πόλης, έχοντας παρόμοια αίτηματά με τους καταληψίες του ΚΕΤΕ Ζωγράφου προσθέτοντας και το αίτημα για να μην περάσει η στράτευση από τα 18.000 αποβολές στα ΚΕΤΕ της Ν. Φιλαδέλφειας και του Ν. Ηρακλείου πληθαίνουν και αυτή τη στιγμή στη Γκράβα οι μαθητές ενός κομματιού του σχολικού συγκροτήματος έχουν κατέβει σε λευκή άποχή πηγαίνοντας στο σχολείο τους επειδή κινδυνεύουν να χάσουν χρονιά από τις άπουσίες, μη συμμετέχοντες όμως σε όποιεσδήποτε λειτουργίες του σχολείου.

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε από μαθητές του Ιου ΚΕΤΕ "Αθήνας". Αφορά την κινητοποίηση τους που έγινε μέσα στον Δεκέμβριο όταν άπορασίστηκε εκκείμε μετάθεση του Λυκείου για να αντικατασταθεί από άλλον - γωστό αντίδραστικό.

Την πρώτη μέρα (παρασκευή) γίνεται πορεία στο υπουργείο παιδείας. Τις επόμενες τρεις μέρες Δεκέμβρη, Τρίτη και Τετάρτη γίνεται και πάλι πορεία στο υπουργείο με παράλληλη κατάληψη της οδού Μητροπόλεως. Οι μαθητές κάθονται στη μέση του δρόμου εμποδίζοντας την κυκλοφορία των αυτοκινήτων. Λόγω του ότι οι υπάλληλοι του υπουργείου παιδείας προσασίζονταν άπουσία του υπουργού ή επιτροπή μαθητών γινόταν δεκτή από άνωτάτα διοικητικά στελέχη του υπουργείου (Ρόκος, Μπασακάρος, Καρακούλιας) που άπεφεναν πάντα να δώσουν μιά άμεση απάντηση για την επίλυση των αιτημάτων μας, δίνοντας μας καθαρά διπλωματικές - παραπληνητικές λύσεις.

Μετά από σχεδόν μιά βδομάδα άποχή που είχε προκληθεί με συνεχείς κινητοποιήσεις των μαθητών (4 πορείες στο υπουργείο από τις οποίες οι τρεις εξέλιχθηκαν σε κατάληψη του δρόμου μπρός από το υπουργείο) φάνηκε πλέον καθαρά ότι το υπουργείο δεν έδινε απάντηση με σκοπό να μας αναγκάσει να σταματήσουμε τις κινητοποιήσεις με την άπειλή των άπουσιών ή το ένδοχομένο ξεφούσκωμα του κινήματος με τις δεκαπενθήμερες διακοπές που πλησίαζαν λόγω των Χριστουγέννων. Έδώ κρίθηκε αναγκαίο από μιά ομάδα να προχωρήσουμε στη κατάληψη του κτηρίου της σχολής με επέκταση των αιτημάτων. Η πρόταση έγινε την άλλη μέρα (Πέμπτη) στη Γενική Συνέλευση από τον πρόεδρό του 15 μελους και ή πρώτη έντύπωση που δημιουργήσε ήταν κάτι παραπάνω από ικανοποιητική. Τα μέλη της ΓΣ δέχτηκαν την πρόταση με φωνές έν-

Επιστρέφοντας ξανά στο ΚΕΤΕ Ζωγράφου ή τρομοκρατία μετά το τέλος της κατάληψης μπαίνει στην ήμερίσια διάταξη. Στόχος της διεύθυνσης είναι φυσικά το πλιό πρωτοπόρο μαθητικό κομμάτι που αποτελεί την συμπέριωση. Ο πρόεδρος του 15 μελους μαθητικού συμβουλίου άποβάλεται διά παντός άπ' το σχολείο, ενώ τα υπόλοιπα μέλη που άνήκουν στην συμπέριωση άποτελούν τους "λεπρούς" του σχολείου. Έτσι καταβάλεται συστηματική προσπάθεια άπ' τη μεριά της διεύθυνσης και των καθηγητών να άποκλειστούν άπ' τις διαδικασίες του σχολείου. Κι άλλος μαθητής μέλος του 15 μελους άποβάλεται διά παντός άπό το σχολείο γιατί έφερε αντίρρηση σε "Άφανό" καθηγητή που δεν τον άφνε να παρακολουθήσει το συμβούλιο καθηγητών που συνεδρίαζε εν τώ μεταξύ για κάποιες άλλες άποβολές, με το άπράνταχτο έπιχείρημα δανεισμένο άπό το ιδεολογικό όπλοστάσιο του Γ. Γιαουζέλακι, ότι

είναι έξτρεμιστής αφού είναι μέλος της συμπέριωσης. Δεν μένουν όμως εκεί. Προσπαθούν με γελιούς τρόπους να άποχτήσουν την "συνένοιση" των μαθητών και να επαναφέρουν την κοινωνική γαλήνη. Η πρότασή τους:

"Νά γίνει ψηφοφορία στα τμήματα του Λυκείου και να καταγγελθεί ή συμπέριωση γιατί άποτελείται άπό άνεύθυνα στοιχεία που σκόπος τους είναι ή άνατροπή του κοινωνικού συστήματος, γιατί μόνο τότε θα έχουν δικαίωμα βμερης έκδρομής". Κι αφού ή γελοιοτητα διαδέχεται ή δημοκρατία τους, είναι πλέον φανερή ή άνάγκη ο αγώνα για να μην περάσει ή τρομοκρατία των καθηγητών να συνδεθεί σε πρώτο έπίπεδο μ' άλλους τούς μαθητές των γυμνασίων και των λυκείων της περιοχής και παραπέρα με τούς μαθητές της Τεχνικής και Έπαγγελματικής εκπαίδευσης.

ΣΤΗ ΔΙΠΛΑΙΡΕΙΟ

θούσιασμού. Οι πυροσβέστες όμως έδωσαν πάλι, μέλη της ΚΝΕ άρχισαν να μιλάνε για κλιμάκωση του αγώνα και σύνδεση της δικής μας κινητοποίησης με μιά άλλη παναθηναϊκή κινητοποίηση που ξεκινούσε άπό το ΚΕΤΕ Φιλαδέλφειας σε τέσσερες μέρες (ή πρόθεση καπελώματος ήταν προφανής) και στην συνέχεια βάζοντας τα μεγάλα μέσα άρχισαν να μιλάνε για ποινές φυλάκισης πέντε χρόνια κ.λ.π. που είχαν άρνητική επίδραση πάνω στη ψυχολογία των μαθητών. Μετά από συζήτηση άρκετης ώρας άποφασίστηκε να μπει σε ψηφοφορία κατά τμήματα μαζί με άλλες δύο προτάσεις α. Την συνέχιση της άποχής β. Την διακοπή της άποχής για μιά μέρα να δεχτεί ο υπουργός τον ΚΕΤάρχη να μιλήσουν για την παραμονή του στο ΚΕΤΕ (άρχικό αίτημα) και τη συγχροση της άπό την μεθεπόμενη σε συνδυασμό με ότι κινητοποίηση προκύψει άπό το διαμαθητικό της Φιλαδέλφειας.

Άπό την ψηφοφορία κατά τμήματα άποφασίστηκε ή διακοπή της άποχής για μιά μέρα με διαφορά άπό την πρόταση για κατάληψη 40 ψήφων. Άπό κει πέρα ή υπόθεση κρίθηκε ύπερ του υπουργείου με την συνεργασία του "επαναστατικού κόμματος" γιατί την επόμενη μέρα το μισό σχολείο είχε μπει στις τάξεις για μάθημα κάτω άπό την άπειλή των άπουσιών και της ύλης που μένει πίσω

σε σχέση με άλλα λύκεια γεγονός που είχαμε έπισημάνει στην ΓΣ για κατάληψη.

Τώρα αν γίνει μιά έκτιμηση των γεγονότων ότι άνασταλτικός παράγοντας για το πέρας της κινητοποίησης σε πλιό δυναμική μορφή πάλης είναι κατά το μεγαλύτερο ποσοστό ή ένέργεια μελών της ΚΝΕ να μιλήσουν για ποινές φυλάκισης και άδυπαρξία άσύλλου στο σχολικό χώρο. Έπιχειρήματα χωρίς ουσιαστική βάση γιατί όσο άνασσορά τις ποινικές διώξεις που προσασίστηκαν δεν έχουν άσκηθεί μέχρι στιγμής, σε δεκάδες άλλες καταλήψεις εργοστασίων και πανεπιστημιακών χώρων, για το θέμα του άσύλλου δε άς μή ξεχνάμε ότι οι πανεπιστημιακοί χάρροι το 73 ουσιαστικά δεν είχαν άσυλο και ή τότε έξουσία σκέφτηκε πολύ πριν χτυπήσει, πόσο μάλλον τώρα που ή σημερινή μορφή έξουσίας ύποτίθεται ότι στηρίζεται πάνω σε λαϊκές βάσεις στο όνομα ενός έφικτου σοσιαλισμού (άστικού έκσυγχρονισμού) και θέλει να ύποστηρίξει ότι ακολουθεί λαϊκή πολιτική. Το να χτυπήσει ένα σχολείο θα ήταν άμεσο ξεσκέπασμα των πραγματικών της στόχων.

Έδώ φαίνεται καθαρά ότι τα μέλη της ΚΝΕ έδωσαν μ' αυτό το τρόπο για να φύγη ή κατάσταση άπό τα χέρια τους. Οι αίτίες όμως αυτής της αντίδρασης άπό τούς μαθητές θα πρέπει

να αναζητηθούν πιο βαθεία στην ύπαρξή τους κοινωνική οργάνωση και στους θεσμούς καταπίεσης που επιβάλλει η καπιταλιστική κοινωνία με σκοπό τη διαίτησή της.

Στην προκειμένη περίπτωση το βάρος πέφτει πάνω στους θεσμούς οικόγενεια άστικο σχολείο. Αρχικά η οικογένεια που ρόλος της είναι η διαπαιδαγώγηση σύμφωνα με τους κανόνες της άστικής ήθικης με σκοπό την αναπαραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας με όλες τις επιπτώσεις στο σύστημα παραγωγής και διάθεσης των προϊόντων επιτυγχάνεται με τη εξάρτηση (οικονομική, στεγαστική, συναισθηματική) του νέου απ' αυτήν. Το ρόλο αυτό έρχεται να συμπληρώσει στηριζόμενο πάνω σε επιστημονικά δεδομένα το άστικό σχολείο και θέτει περιορισμούς σε κάθε νέο μαθητή που θα προσπαθήσει να ξεφύγει απ' αυτή - τις άπουσιες, τους βαθμούς, το δρολό της ύλης την υπερέξουσία του καθηγητή πάνω σ' αυτό κ.λ.π.-

Ο μαθητής τώρα εγκλωβισμένος σ' αυτό το δίδυμο εξουσίας που συναντιέται σε μεγαλύτερο βαθμό από οποιαδήποτε άλλη ηλικία, οι απαιτήσεις του καθώς και τα περιθώρια δράσης του περιορίζονται από την κυρίαρχη που έχει δεχθεί μέχρι αυτό το στάδιο διαμόρφωσης της συνείδησής του. Και αν για οποιοδήποτε λόγο "παρεκτραπεί" απ' αυτόν τον προκαθορισμένο δρόμο είναι πολύ εύκολο να επανέλθει με την υπενθύμιση των κυρώσεων που μπορεί να υποστεί.

Για την παραπέρα ανάπτυξη του μαθητικού κινήματος στο μέλλον και την αυτοπροστασία του από κάθε προεπιβλεπόμενη κίνηση που θα πρέπει να μην οπλίσουν σαν πρωταρχικό στόχο ή εξέλιξη όσο το δυνατόν περισσότερων εξαρτήσεων του μαθητή από τα δύο αυτά κέντρα εξουσίας πάνω σ' αυτόν.

Ένας άλλος ανασταλτικός παράγοντας ήταν η άπειρία του μαθητικού κινήματος και η έλλειψη οργάνωσής του. Μια πρόταση θα ήταν η συγκεκριμενοποίηση και νομιμοποίηση όρισμένων σχημάτων μέσα σε όσο το δυνατόν περισσότερα σχολεία με τη μορφή ομάδων πρωτοβουλίας ή ανεξάρτητων συσπειρώσεων. Αργότερα σύσταση μιας άνοιχτης διαμαθητικής επιτροπής που μέσα από την κατάλληλη θεωρητική-ιδεολογική επεξεργασία και την ανταλλαγή εμπειρίας θα ενώνει όλες τις επί μέρους προσπάθειες. Για να μπορέσουμε έτσι να προωθήσουμε ένα μαθητικό κίνημα με δυναμικές και καιρικές διεκδικήσεις. Διεκδικήσεις που θα πρέπει να ξεφεύγουν από θέματα υλικότεχνικής υποδομής και θα επεκτείνονται σε θέματα:

α) συνδικαλιστικών ελευθεριών. Όπως οι μαθητικοί κανονισμοί και το καταστατικό για τις εκλογές ή επεκτεινόμενα πιο έξω σε θέματα που άφορούν άμεσα τους μαθητές με τη την άποψη της στή τους από τόσχο λείο, ανεργία, στρατιωτική θητεία, συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες στο στρατό.

β) οικονομικές απαιτήσεις. Όπως κουπόνια που να ισχύουν στις φοιτητικές λέσχες, τη στέγαση των μαθητών που έρχονται από την επαρχία σε φοιτητικές έστιες, να γίνει η μαθητική ταυτότητα ίσοδύναμη με τη φοιτητική κλπ.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ... ΘΗΤΕΙΑ... ΑΝΕΡΓΙΑ... ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ!

Οι άμεσες μαθητικές αντιδράσεις ενάντια στο νομοσχέδιο για τη στράτευση στα 18 σε συνδυασμό με τους άγνες που είχαν ξεσπάσει πριν από τις άργιες της Πρωτοχρονιάς (καταλήψεις στα ΚΕΤΕ κλπ.) δίνουν το στίγμα μιας ιδιαίτερα "θερμής" σχολικής χρονιάς.

Παλιότερες εξατομικοποιημένες μαθητικές αντιδράσεις όπως σπάσιμο θρανίων ή κάψιμο άπουσιολόγιων, που βέβαια έκφραζαν άρκετά καθαρά το μέγεθος της συσσωρευμένης δυσοφίας, βλέπουμε να παραχωρούν την θέση τους σε προληπτικούς άγνες, σε προωθημένες μορφές πάλης, σε στοιχειώδεις μορφές οργάνωσης και συντονισμού των μαθητών.

Έτσι παράλληλα με το προχώρημα του προβληματισμού και των εμπειριών του μαθητικού κινήματος, έμφασις δίνεται και παρεμβαίνει μια μικρή άριθμητικά αλλά ύπαρξη μαθητική πρωτοπορεία. Κάποια πολιτικοποιημένα δηλ. κομμάτια μαθητών που παρά τις άποιες άδυναμίες τους παρεμβαίνουν στα ζητήματα που προκύπτουν στους χώρους τους από μια άντικαπιταλιστική όπτική προσέγγισης, από μια συνολικότερη άμφισβήτηση του ταξικού ρόλου του σχολείου.

Εξάλλου η δυνατότητα ενός στοιχειώδους κατ' άρχήν συντονισμού ή δημιουργία ομάδων και συσπειρώσεων σε μια σειρά από σχολεία, ή σύγκληση άνοιχτών διαμαθητικών συνελεύσεων έξω από τον έλεγχο της ΚΝΕ - πράγμα άδιανόητο για μια προηγούμενη περίοδο - είναι μερικές από τις πολύ συγκεκριμένες κατακτήσεις του μαθητικού κινήματος στην νέα αυτή περίοδο.

Κύριο χαρακτηριστικό αυτής της περιόδου είναι η ανάπτυξη της πολιτικοποίησης και άγωνιστικότητας του Μ.Κ., μια πολιτικοποίηση που δεν εκφράζεται πάντα στα συγκεκριμένα αίτήματα των επί μέρους άγνων (χαρακτηριστικό άποτέλεσμα της μέχρι τώρα έλλειψης συζήτησης μέσα στο μαθητικό χώρο).

Η πολιτικοποίηση αυτή γίνεται πολύ πιο φανερό από την άπχη

ση που βρήκε στους μαθητές το κίνημα ενάντια στην στράτευση στα 18 - ή πάλι ενάντια στο άντιδραστικό νομοσχέδιο της κυβέρνησης είχε πάρει διαστάσεις κεντρικού ζητήματος για το Μ.Κ. - τη περίοδο που αυτό ήταν στο προσκήνιο. Οι μαθητές, μέσα από τις γενικές συνελεύσεις τους όχι μόνο κατάγγειλαν τους στόχους του άντιδραστικού αυτού νομοσχεδίου αλλά και άποφάσισαν να οργάνωσουν την παραπέρα αντίσταση τους από το έπίπεδο της άπλης φραστικής "διακήρυξης άρχων". Σ' αυτή τα πλαίσια δημιουργείται και η "Πρωτοβουλία μαθητών, σπουδαστών, νέων ενάντια στη στράτευση από τα 18" που μαζί με την έπιτροπή για το στρατό άποτελέσει τον κύριο κορμό του συνολικότερου κινήματος ενάντια στο νομοσχέδιο του Δροσονιάνη.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ

Τά τελευταία χρόνια, η περιωριοποίηση του μαθητικού κινήματος ήρθε σαν άποτέλεσμα των κτυπημάτων κυβέρνησης ς-ρεφορμιστών. Η πολιτική της "άλλαγής" στα σχολεία ήρθε να θεσμοποιήσει και όριστικοποιήσει το ήδη ύπαρχον άσχυρικό κλίμα. Έτσι, άπέναντι στα συγκεκριμένα μαθητικά αίτήματα, έπιβλήθηκε μια σειρά δημοκρατικοφανών ρυθμίσεων που σε στόχο είχαν την παραπέρα ένωσμάτωση και άποδυνάμωση του Μ.Κ. Άπέναντι στο αίτημα για ελεύθερο μαθητικό συνδικαλισμό δημιουργείται μια γραφειοκρατική συνδικαλιστική πυραμίδα (15μελής -5μελή) όπου η άνακλήτωση των εκπροσώπων" ισχύει μόνο για το 15μελή "... αν συγκιθεί συνέλευση από τα 2/3 των μαθητικών κοινοτήτων". Άπέναντι στην διεκδίκηση της ελεύθερης διακίνησης ιδεών και με' το πρόσχημα της άπαγόρευσης κυκλοφορίας των έκκλησιαστικών έντύπων άπαγορεύεται η διακίνηση πολιτικών και άλλων νεολαϊστικών έντύπων συνολικά.

Εξάλλου ξεφεύγοντας από τα πιο πάνω συγκεκριμένα παραδείγματα, είναι φανερό ότι ένα συνολικότερο πλέγμα σχολικών διατάξεων, "συνθημάτων" και άπαγορεύσεων παρεμνεύει όλοκληρωτικά άνέπαση ή έιερραρχία και η πειθαρχία, ή διαβρωτική καθημερινή προσεοχή, ή έκλεπτυσμένος άντικομμουνισμός της "άγωγής του πολίτη", οι άποβολές, οι βαθμοί και η διαγωγή συμπληρώνουν την εικόνα.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση η στάση των ρεφορμιστών της ΚΝΕ και του Ρήγα στάση προβολής "ώριμων και ρεαλιστικών" στόχων συμβάλλει στην παραπέρα σύγχυση και άποδιοργάνωση του Μ.Κ. Οι ρεφορμιστές ούσιαστικά άνίκανοι να άντιπαρατεθούν στις έκσυγχρονιστικές έπιλογές της κυβέρνησης και να άντιμετωπίσουν το θεσμό του σχολείου από μια άντικαπιταλιστική σκοπιά, έχουν όδηγηθεί σε μια όλοκληρωτική άδράνεια και έξαφάνιση από τους όποιους μαθητικούς άγνες. Οι "πρωτοβουλίες" της ΚΝΕ για την εήρηνη και το άξέχαστο "λιγώτερο διάβασμα περισσότερο χαμόγελο" (πώς,

άλήθεια;) του Ρήγα γίνονται όλο και πιο άπομακρά από το έπίπεδο του σημερινού μαθητικού προβληματισμού, γεγονός που έχει άρχίσει να άντανακλάται στην άριθμητική δύναμη των παρατάξεων αυτών.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

Στη σημερινή φάση του κινήματος όρθώνονται μια σειρά από πιεστικές άνάγκες προβληματισμού και πάλης. Άνάγκες δηλαδή προχωρήματος της μαθητικής συζήτησης γύρω από συγκεκριμένα και καθημερινά μαθητικά προβλήματα, άνάγκες ξεπεράσματος των "γενικών θεωρητικών τοποθετήσεων" και δημιουργικής χρησιμοποίησης τους για την επεξεργασία και άντιμετώπιση των άμεσων ζητημάτων του Μ.Κ. Δεμένη με την πιο πάνω διαδικασία βλέπουμε την άναγκη άνάπτυξης των μαθητικών άγνων σε μια κατεύθυνση άντίστασης στην έντατικοποίηση και το "κυνήγι του βαθμού", την καθημερινή πειθαρχία και τρομοκρατία.

Εξάλλου οι πρόσφατες συζητήσεις και κινήσεις για την άποτροπή της στράτευσης από τα 18 έχουν άνοιξει το συνολικότερο θέμα "στρατός". Έτσι, ένας συνολικότερος προβληματισμός για το στρατό, τις άυτοκτονίες, τη μείωση της θητείας και τα δικαιώματα των φαντάρων, πρέπει και μπορεί να άντιμετωπιστεί με την προοπτική μιας πιο συντονισμένης και μόνιμης δράσης μέσα στα σχολεία. Ούσιαστικές ένεργειες πρός τη κατεύθυνση αυτή είναι η διοργάνωση συζητήσεων-γενικών συνελεύσεων, ή διακίνηση των σχετικών έντύπων και η χρησιμοποίηση των ταμπλό για τις μαθητικές άνακοινώσεις, ή έκδοση ψηφισμάτων και ό γενικότερες διασχολικές συντονισμούς.

Είναι άναγκαία ή δημιουργία μαθητικών ομάδων και συσπειρώσεων στα σχολεία καθώς και ή ούσιαστικοποίηση της λειτουργίας των ήδη ύπαρχόντων. Οι πρωτοβουλιακές αυτές ένώσεις είναι φανερό ότι βγαίνουν σαν άποτέλεσμα της άνάγκης συντονισμού και συζήτησης μεταξύ των άγωνιστών μαθητών, για το σπάσιμο της εξατομικοποίησης, και την καλύτερη διοργάνωση των όποιων παρεμβάσεων. Η μέχρι τώρα εμπειρία από τη δράση των μαθητικών συσπειρώσεων έδειξε ότι, παρά τα έπί μέρους προβλήματα τους λειτουργήσαν σαν σημείο άναφοράς κάθε προβληματισμένου μαθητή, συνέβαλαν στην δημιουργία ενός οργανωμένου πόλου αντίστασης στις πιέσεις του λυκαόρχη και στα κτυπήματα των "μαζικών μπλόκ" των ρεφορμιστών.

Ένα πολύ σημαντικό ζητηματικό το μαθητικό κίνημα αυτή τη στιγμή είναι η άντιμετώπιση του ζητήματος της συμπάρτασης στους μεμονωμένους άγνες. Οι άγνες αυτοί μπορούν να άντιμετωπίσουν τις κινδυνολογικές "νοθεσίες" των διαφόρων κατορθωτών μόνο αν καταφέρουν να συνδεθούν με άλλα ζωντανά κομμάτια του Μ.Κ. Αν ό άγνας και τα αίτήματα του μεμονωμένου σχολείου γίνουν ύπόθεση του κινήματος συνολικά.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΧΟΜΕΪΝΙ ΧΤΥΠΑΙ ΤΩΡΑ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΧΤΕΣ ΤΟΥ

Έχουν περάσει τέσσερα χρόνια πιά, από τότε που η πέραικη επανάσταση με τις μαζικές απεργίες, τις διαδηλώσεις, τα όδοφράγματα σάρωνε τον κατασταλτικό μηχανισμό του Σάχη. Μία μηχανή που όχι μόνο δεν είχε να ζηλέψει από τα πιο βάρβαρα καθεστώτα που φάνηκαν ποτέ αλλά λειτουργούσε σαν πρότυπο κρεατομηχανής και δολοφονιών, πρότυπο εξόντωσης των αγωνιστών για όλες τις δικτατορίες του πλανήτη. Η πιο αίματοβαμένη δικτατορία τον φλεβάρη του '79 σαρωνόταν από το άφρισμένο μίσος των εξεγερμένων εργατών της Τχεράνης, των φοιτητών, των Κούρδων, των αγροτών, όλου λαού του Ιράν. Μετά ο παγκόσμιος σάλος, οι ιμπεριαλιστές της Δύσης να άνησχυουν για την όμαλη ροή του μαύρου χρυσού, οι δυνάμεις της "ειρήνης" να αναρωτιώνταν αν θα βρουν συμμάχους σ' ένα "αντιιμπεριαλιστικό καθεστώς" στην Τχεράνη.

Οι ίδιοι οι αγωνιστές της πέραικης επανάστασης είδαν τις ελπίδες και τις προσδοκίες τους για μία διαφορετική οργάνωση της κοινωνίας να διαφεύδονται στην πορεία "οικοδόμησης της αντιιμπεριαλιστικής Ισλαμικής δημοκρατίας".

Δείγματα αντιιμπεριαλισμού

Σήμερα πιά πολλά έχουν αλλάξει, μία νέα κατάσταση παγιώνεται. Ο "αντιιμπεριαλισμός" του Χομεϊνί μέσα στην ίδια την χώρα μεταφράζεται καθημερινά στην προσπάθεια να τσακιστεί το επαναστατικό κίνημα των εργατών (πχ. εκτέλεση τα εργατικού συμβουλίου στα διυλιστήρια) να διαλυθούν οι πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις, να συντριβούν οι εξεγερμένοι Κούρδοι επαναστάτες που ζητούσαν την αυτονομία τους από την κεντρική κυβέρνηση της Τχεράνης.

Σήμερα πιά ο αντιιμπεριαλισμός του Χομεϊνί σημαίνει την ένταση των ανταγωνισμών στην περιοχή, τη συνέχιση του πολέμου με το εξ' ύψους βάρβαρο καθεστώς του Σαντάμ Χουσεϊν. Σημαίνει τη σφαγή της νεολαίας του Ιράν και του Ιράκ, την προμήθεια όλο και μεγαλύτερων ποσοτήτων κρέατος για τα κανόνια τους, σ' ένα πόλεμο που νικημένοι βγαίνουν τα κινήματα στις δύο χώρες.

Όμως την ώρα που στα σύνορα οι στρατοκράτες δοκιμάζουν τις πολεμικές αρετές των εξοπλισμών τους μέσα στην "πατρίδα", "έχθροι και υποστηρικτές" του καθεστώτος αναδιοργανώνονται. Στον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό, την κυβέρνηση, την κρατική γραφειοκρατία κάθε άλλο παρά επικρατεί "σύμπνοια και εθνική ομοψυχία".

Για τους έχθρους των μουλάδων και της Ισλαμικής δημοκρατίας το Χομεϊνί αποφασιάζει όπως και πριν η τυπική διαδικασία έκδοσης των αποφάσεων που παραπέμπουν στην κουκούλα στα μάτια και στους εκτελεστές "επαναστατικούς φρουρούς". Οι φυλακές με τις 50.000 πολιτικούς κρατούμενους, τα καθημερινά βασανιστήρια δεν έχουν νύξη λέφουν τίποτα απ' τις φυλακές της χούντας της Τουρκίας, του Σαλβαδόρ και της Αργεντινής.

Οι προκαταλήψεις για τα "άθωα" σε ξεχωριστά νεκροταφεία ταρέουν άσπυ σιγά-σιγά γίνονταν τόποι συγκέντρωσης και διαμαρτυρίας των οικογενειών των νεκρών Μουτζαχεντίν. Ένα νέο νεκροταφείο κτίζεται τώρα δίπλα από τις φυλακές προφανώς για να συντομεύει την δουλειά των σεργάνων της Τχεράνης...

Για τις γυναίκες φυλακισμένες αγωνίστριες υπάρχει "ειδική" μεταχείριση. Οι βιασμοί, η καταβολή του αντίτιμου για το σπάσιμο της παρθενιάς στην οικογένεια του φυλακισμένου βιασμένου κοριτσιού με ταχυδρομική επιταγή από τους "φρουρούς της επανάστασης": σύμφωνα με το Ισλάμ απαγορεύεται η έκτελεση παρθένου...

Έξω από τις φυλακές για τις "μόντερες" γυναίκες υπάρχουν τα συνθήματα στους τούχους: "άνατος σ' αυτές που δεν φοράνε τα τσαντόρ", "οι επιθέσεις με βιτριόλι στο πρόσωπο, οι προετοιμασίες για την καθιέρωση της κλειτοριδεκτομής! Και βέβαια οι γάμοι που οργανώνονται από τους φορείς του κράτους μεταξύ νέων γυναικών και άνδρων πολέμου.

Οι τάξεις συγχρουνται

Μέσα στο ίδιο το καθεστώς υπάρχουν κύρια τρεις διαφορετικές με

ρίδες: α) η "γραμμή του Ιμάμη" β) οι "παραδοσιακοί" και γ) οι τεχνοκράτες.

Η έλλειψη εμπιστοσύνης στα ύπολεματά των ήγετικών κομματιών της μπορζουαζίας που δέθηκε μετά σαχικό καθεστώς οδήγησε χωρίς στήριξη άνοδο Μιάς "κρατιστικής" μερίδας μέσα στο ίδιο το καθεστώς. Είναι οι "προοδευτικοί" που ούρα τους είναι το Τουντέχ και οι φενταγίν-πλειοψηφία (φιλοσοβιετικοί) Αυτοί η κρατιστική τάση, πιά γνωστή σαν "γραμμή του Ιμάμη" χωρίζεται σε διάφορα κομμάτια ανάλογα με τον βαθμό κρατικοποιήσεων στην οικονομία που υποστηρίζεται καθένα. Η πλειοψηφία των βουλευτών και των μελών της κυβέρνησης έχουν ακολουθήσει μία απ' αυτές τις τάσεις. Ελέγχουν επίσης τον κατασταλτικό μηχανισμό.

Τό κομμάτι αυτό, που έχασε την ήγεια του όταν σκοτώθηκε ο Μπεχεσί, συναντάει ισχυρή αντιπολίτευση από τους "παραδοσιακούς": κομμάτια του Ιρανικού κεφάλαιου με ισχυρούς δεσμούς με τον κλήρο που κατέχει μεγάλες γαιοκτησίες ή θρησκευτικούς θεσμούς. Η μερίδα αυτή του κλήρου, ή παραδοσιακή συνέχισε να δίνει υποστήριξη στο καθεστώς του Σάχη μέχρι τότε. Και μόνο μετά την επανάσταση έβαλαν στην υπηρεσία του Χομεϊνί τα στελέχη τους. Η εμπειρία που είχαν αποκτήσει στην Σαβάκ και στις μυστικές υπηρεσίες δίωξης του Σάχη ήταν πολύτιμη για τό κα

θεστώ.

Σήμερα, οι "παραδοσιακοί" αποχτούν βαθμιαία τον έλεγχο του κρατικού μηχανισμού. Αναδιρθώνουν τα δικαστήρια, τα Ισλαμικά συμβούλια, διεισδύουν σ' όλο τον μηχανισμό. Σ' αυτή τη διεξόδυση προκλήθηκαν μεγάλες διασπάσεις με αποτέλεσμα συχνά να γίνονται δολοφονίες υποστηρικτών της "γραμμής του Ιμάμη" από τους "παραδοσιακούς". Η πρόσφατη επίθεση ενάντια στο Τουντέχ, με την σύλληψη του Γ.Γ. της Κ.Ε. καθώς και τα χτυπήματα στα μέλη του στούς χώρους δουλειάς, είναι ένας δείκτης της αυξανόμενης έπιρροής τους. Από την άλλη, απέναντι στα ναυαγία μένα δνειρα των όπαδών της εθνικοποίησης για κάποιες καλύτερες μέρες για την οικονομία, αντιπαραθέτουν μία τακτική αύξησης των κερδών τους μέσα από το εμπόριο. Τάσχεδια για την δημιουργία υποδομής για μία δυναμικότερη ανάπτυξη σε σοαίρες παραγωγής άλλες

απ' αυτές του πετρελαίου, για τα όποια τόσο πολύ έπιζαν οι όπαδοί των εθνικοποιήσεων, δίνουν τη θέση τους σε μία άλλη πραγματικότητα: τη θεομοποίηση της διαφθοράς του καθεστώτος για την όποια οι "παραδοσιακοί" φαίνονται να έχουν άρκετες ικανότητες.

Διαχειριστές της Διαφθοράς

Κάτω από τέτοιες συνθήκες αυτοί που στελεχώνουν τον κρατικό μηχανισμό δεν μπορεί να παρουν ενεργό μέρος στη διαφθορά. Με την ψηλή ανεργία, τις τιμές που πετάνε στα ύψη αγνίζοντας τα πόδια του "Μεγάλου Προφήτη", με τα δελτία και τα κουπόνια για τάρδια φουρα είδη, με μία μαζική μαύρη αγορά, δεν δυσκολεύονται καθόλου να οργανώνουν την διαφθορά του συστήματος. Σε κάθε συναλλαγή παρουν τα δικά τους μερίδια. Αυτή η κατάσταση των στελεχών του κράτους δείχνει την έλλειψη εμπιστοσύνης στο μέλλον του ίδιου του καθεστώτος, της διατήρησής του.

Από την άλλη οι τρομαγμένοι κρατιστές που έφυγαν στην Δύση εγκαταλείποντας τα κεφάλαιά τους στο έλεος της επανάστασης ξαναβρίσκουν σιγά-σιγά τα νήματα. Στην Δύση "αξιοποιούν" τον χρόνο τους σαν μεσολαβητές και προωθητές των προϊόντων των εθνικοποιημένων επιχειρήσεών τους, περιμένοντας βέβαια μαζί μ' αυτούς που μέινανε

"καλύτερες μέρες". Η εμπιστοσύνη των ξένων κυβερνήσεων, μπροστά στα χτυπήματα που δέχτηκε το λαϊκό κίνημα, άρχισε ξανά να αποκαθίσταται.

Με τό ξέσπασμα του πολέμου και την επίθεση από τους Ύπασθιστές της Βαγδάτης ο Χομεϊνί άρνήθηκε να εξοπλίσει τους εργαζόμενους και στηρίχτηκε κύρια στους "φρουρούς" και στους δικούς του αξιωματικούς. Με τη σταθεροποίηση στο μέτωπο τό Ιρανικό καθεστώς χρησιμοποίησε τον πόλεμο σαν δικαιολογία για να τσακιστεί ή εσωτερική αντίσταση και ή αντιπολίτευση. Ποιά είναι όμως αυτή;

Σίγουρα, ή αντιπολίτευση δεν μπορεί να άναζητηθεί σ' ένα Τουντέχ που καλύπτει μέχρι αυτοκτονίας τό "αντιιμπεριαλιστικό" καθεστώς του Ιμάμη Χομεϊνί.

Όμως και οι Μουτζαχεντίν, παρόλο που αποτελούν μία μαχητική αντιιμπεριαλική αντιπολίτευση δάνμπορουν να θεωρηθούν σαν εναλλακτική λύση. Η σημερινή συμμαχία τους με κομμάτια της αστικής τάξης για την άνατροπή του Χομεϊνί μέσα απ' την δημοφιλία του "Εθνικού Συμβουλίου Αντίστασης", με τους δήμιους της εργατικής τάξης: καίτοι εξεγερμένων Κούρδων, ή άπαίτηση άναγνώρισης της γνησιότητας και άυθεντικότητας τους σαν προοδευτικών μουλσομάνων και ή τακτική εξολόθρευσης των φορέων του κρατικού μηχανισμού, σίγουρα δεν άνοίγει μία άλλη προοπτική για τους άγωνιστές της Περσίας, ούτε βέβαια ή στάση τους απέναντι στην άπαίτηση των Κούρδων για άυτονομία.

Κρίση, πόλεμος, όμως υπάρχει έλπίδα

Σήμερα πιά στους δρόμους της Τχεράνης οι ένθουσιώδεις μάζες με ή χωρίς τα λάβαρα του Ισλαμισμού έπαψαν να είναι τέτοιες. Τό "αντιιμπεριαλιστικό" καθεστώς έντεινει την καταπίεση των εσωτερικών της χώρας για να υπορέσει ό πόλεμος και τό μετωπό του να όττασει στις πύλες της Βαγδάτης. Ένας "έξοδος" πόλεμος απ' τον όποιο αυτοί που έπιστρέφουν κουβαλώντας τον τρόπο του μετωπού, τον τρόπο της πελώριας κρεατομηχανής του, τάνδο κιμασμένων σύγχρονων κατασκευασμάτων της πολεμικής βιομηχανίας και τό μιλιταρισμού, σίγουρα δεν θέλουν να ξαναγυρίσουν. Οι άνάπηροι, οι νεκροί του πολέμου είναι οι πραγματικές άποδείξεις του ένγκλήματος των πολεμοκάπηλων του Ιράν και του Ιράκ.

Όμως ή έλπίδα για ένα ξανασέβασμα του επαναστατικού κίματος δεν είναι τό μόνο που έχουμε να δούμε σ' αυτή τη ζοφερή εικόνα. Είναι ό ίδιος ό φόβος της Ιρανικής άρχουσας τάξης και των καλυμένων ιμπεριαλιστών συμμάχων της. Γιατί παρόλο που μία έξαιρετικά αντιδραστική θρησκευτική έξουσία διατηρεί τον έλεγχο σ' όλες τις πλευρές της κοινωνικής ζωής, ή αντιπολίτευση υπάρχει.

Οι άπόπειρες για πλήρη έγκεφάλου στην νεολαία στο ζήτημα του πολέμου μέσα στο ζωντανεμα του θρησκευτικού συναίσθήματος άτυχούν, όταν στις πόλεις τα άνάπηρα κάροτσάκια δείχνουν τό πιδό οίωνο μέλλον για τους πολεμιστές. Επίσης οι Κούρδοι, οι Μουτζαχεντίν και ή άριστερά παρά τις έξοντωτικές επιθέσεις δεν έχουν σίγουρα διαλυθεί. Η εργατική τάξη κάτω από τό καθεστώς τρομοκρατίας ξανάρχισε να άποκτά σιγά-σιγά την εμπιστοσύνη στη δύναμή της. Οι πρώτες νικηφόρες απεργίες στα εργοστάσια άνοίγουν ξανά τον δρόμο για μία νέα επαναστατική πορεία.

